

முக்தியமான் குறிப்பு

இந்தூரிலுள்ள ஒவ்வொரு தூஷணத்தின் இறுதியில் அடைப்புக் குறிகளுக்கும் உள்ள எண்கள் 'ஸ்ரீதத்வஸர்வஸ்வம்' நூலினை பக்கங்களைக் குறிக்கின்றன. எழுத்துக் களின் விளக்கம் பின் வருமாறு.

வி. வி. — விசிஷ்டாத்வைதமா? விசிஷ்டாத்வைதமா?

ஸ்ரீ — ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வம்

விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பந்தனைக் கட்டுரைப்பக்கங்களும் உள்ளன. இவைபடங்கிய 'ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வத்தில்' இந்த தூஷணங்களுக்கு மேலும் விளக்கம் காணலாம்.

ஸ்ரீமதே சாமாநுஜாய நம:

பஞ்சம பக்ஷ ச த தூ ஷண்

இயற்றியவர்

ச

கிடைக்குமிடம்?—

'விசிஷ்டாத்வைத ஸம்பந்தை'

'ஸ்ரீதத்வ நித்தாரகர்'

ஸ்ரீ S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கர் ஸ்வாமி,
(ஸாதர்சனர்)

[ஆசிரியர் "ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாதர்சனம்"]

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி 620017.

ஸ்ரீ ச. வி. க. நிதிவாஸம்பந்தைக் குடும்ப
நம் செத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

டிசம்பர் 1—

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கர், M.A., B.L., அட்வகேட்.

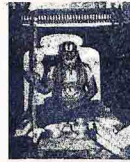
S. சாம அய்யங்கர், B.Sc., B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 10] 1998 [தபாற்கூலி தனி

ஸ்ரீதிவாஸம் பிதஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வம்

காமமுனிகள், ஆளவந்தார், ஸ்ரீபரஹ்மகாரர், அவருடைய
ஸிஷ்ய ப்ரஸிஷ்யர்கள், ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன், மணவாள
மாமுனிகள் முதலான எல்லாப் பூர்வாசாரியர்களும் — உலக
னைதையும் சீரமைக்கொண்டவராயும், அவற்றை வியாபித்து
நியமித்து ஸோஷியாயிருக்கும் பரப்ராஹ்மம் காடியனை
ஒருவனே என்றும், நம்மைப்போன்ற ஜீவர்களை அறவே
சேர்ப்பிக்கும் புருஷகார பூததையாய் நின்று பெரிய பிராட்டி
யார் அவனுக்குக் கீழே அடுத்த ஸ்தானத்தைக் கொள்
கின்றன என்றும் தம் நூல்களில் நூற்றுக்கணக்கான இடங்
களில் முழுமையுள்ளன. தென்னாசியர்கள் இரண்டு சர்
வர்களை ஒப்புக்கொள்வது ப்ரமாணங்களை அறியப்படு
மாக்கையாலே பெரியபிராட்டியையுள் ஜீவகோடியிலேயே சேர்க்க
வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றினார். தேசிகன் "பெரிய
பிராட்டியார் சர்வரட்சைத் தவிர்த்த மற்ற உலகுக்கு பிராடி
யாய் ஸ்வாமிகியாய் இருக்கையாலும் அவ்வுலகங்களையத்
தையும் வியாபித்திருக்கையாலும், ஐக்காரணத்வ ப்ராப்
யத்வ ராணயத்வங்களிலே அவனுக்கு அபாதரகமான
அருளும் உண்டாகையாலும் அவன் சர்வரவகுப்பில் சேர்க்
கத்தக்கவனே. அவனுக்கும் சர்வராயும் அவனை வியாபித்து
நியமிப்பவனான நாராயணனே பரப்ராஹ்மம். அவனுக்கு
அடுத்த ஸ்தானத்தில் உள்வ இவன் சர்வரவகுப்பில் சேர்க்
கத்தக்கவனே" என்று திருவுள்ளம் பற்றினார். சுமார் இரு
நூறு ஆண்டுகளுக்குள் எழுந்த தேசிக ஸம்பந்தாய் வந்தவன்
களில் சிலர், "பெருமானாய் பிராட்டியும் ஆகிய இருவரும் பர
ப்ராஹ்மன்களே" என்றும், மற்றும் சிலர் "அவன் பரப்ராஹ்மம்
அவ்வாத போதலும் துலியமான ஸர்வவிரை என்றும்
வாதம் செய்து தம் நூல்களில் எழுதியுள்ளனர். இவ்வாதத்
தென்னாசாரியர்களான பட்டர் நல்லையர் பேரிலும் ஏற்பட்ட
னர். இந்த விஷயத்தை ஸமாதானமனை முறையில் ஆராய்ந்து
தென்னாசாரியர்கள் தேசிகன் கூட்டியிருக்கும் ஐந்து பஹ்
களில் முதல் பஹ்யத்தை கைக்கொண்டவர்கள் என்றும்,
தேசிகன தாம் காட்டியிருக்கும் நாயவரது 1 ஸை: தையே கைக்
கொண்டவர் என்றும் பல ப்ரமாணங்களை எடுத்துக்காட்டி
இதை அறிவரகுர ஏற்றுக்கொண்டபடி 'ஸ்ரீவயஸ்வரானு ப்ரா
ஹ்மம் ஒருவனே' என்றும் விசீஷ்டாத்தவத்தத்திற்கு ஊறு
விளையப்பெரிக்கும் என்று நாம் அறையலிட்ட ஸதஸ்ஸாக

Srimath Kaliyan Vanamamalai Ramanuja Jeer Swami

Sri:
Srimathe Ramanujaya Nama:

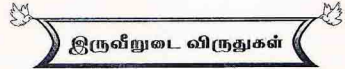

☎: 50119 (STD. 04635)

Sri Vanamamalai Mutt
Nanguneri - 627 108.

Place : NANGUNERI

Date : 23.03.98

அன்பார்ந்த ஆஸ்திகப் பெருமக்களே!

விசிஷ்டாதத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு ஸ்ரீ ஸுதர்சனர்
ஆற்றியுள்ள அரும்பணிகள் மிகச் சீரியவை. கடந்த ஐம்பது
வருடங்களாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு மத
ஸ்தாபானார்த்தமாகவும், ப்ரதிபக்ஷிதர்வாத நிரஸனார்த்த
மாகவும் ஸ்ரீஸுதர்சனர் ஆற்றி வந்திருக்கும் தொண்டுகள்
அளவற்றவை. பல்லாயிரக் கணக்கான பக்கங்களில்
பூர்வாசார்ய திவ்யக்ரந்தங்களைப் பதிப்பித்திருப்பதோடு
பற்பல பூர்வாசார்ய க்ரந்தரத்னங்கட்கு எளிய நடையில்
விவரணமும் எழுதி வந்துள்ளார். திவ்யப்ரபந்தங்கட்குப்
பூர்வாசார்யர்களது நிகரற்ற வ்யாக்யானங்களைப் பிரமாணத்
திரட்டுடன் பதிப்பித்தும், ப்ரஸ்தான த்ரயமான உபநிஷத்
ப்ரஹ்மஸூத்ர பகவத்கீதைகட்கும், ரஹஸ்யக்ரந்தங்கட்கும்
எளிய தமிழ்நடையில் விவரணம் எழுதியும் அவர்
ஆற்றியிருக்கும் அருந்தொண்டு இந்த நூற்றாண்டில் வேறு

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

எவருமே ஆற்றவில்லை எனக் கூறிடின், இது மிகைபட மொழிதல் ஆகவே ஆகாது.

அண்மைக் காலத்தில் ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி கட்டும், திருவுள்ளங்கட்டும் விருத்தமாக “விசிஷ்டாத்வைத மதத்தில் இரு ப்ரம்மங்கள்” என்ற துர்வாதத்தைச் சிலர் செய்திட, தத்துவமுணர்த்தும் சீரிய பாங்கினில் ஆணித் தரமாய்ப் பிரமாணங்கள் காட்டி “ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வம்” என்ற நூலின் வாயிலாக, துர்வாதத்தை வேரறச் செய்திட்ட பெருமை ஸ்ரீஸுதர்சனரைச் சாரும்.

இம்மஹந்யர் ஸ்ரீமதுபயவே. புத்தூர் க்ருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி நூறாண்டு நோய் நொடியின்றி வாழ்ந்து மேலும் மேலும் தமது சீரிய தொண்டினைப் புரிந்திட நாம் ஸ்ரீவரமங்கை மணாளன் ஸ்ரீதெய்வநாயகன் திருவடித் தாமரையிணையினில் மனமாரப் பிரார்த்திப்பதோடு, அன்னார்க்குப் பரமப்ரேமத்துடன், “விசிஷ்டாத்வைத ஸம்ரக்ஷகர்” “ஸ்ரீதத்வ நிர்ந்தாரகர்” என்ற இரு விருதுகளையும் அளித்து மகிழ்வெய்துகிறோம்.

ஸ்ரீமஹந்யர்

(ஸ்ரீலியன் வானமாமலை ராமாதுஜ ஜியர் ஸ்வாமி)

ஸுதர்சனர் ஸ்ரீகிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமி

கூண்காலமும் பிரிமாட்டாதே நித்ய ஸம்ஸலேஷும் பண்ணுப்படியாய்க் கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நிற்கிற ஸ்ரீ கே. ஸ்ரீ தேடியோடுங் கொழுந்தது' என்கிறபடியே கொழுந்தானதொன்று, உபக்,நத்தை (கொள்கொம்பை) பெரிய தரிகமாட்டாதாற்போலேயாய்த்து போதமர் செல்வக்கொழுந்தான இவளும் திருவெள்ளறையாகுகிற உபக்,நத்தோடே புணர்த்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி. உபக்,நம் ஆதாரமாய் நிற்கும் மாதரமாய், அதின்மேலே படர்ந்த கொடியே ப்ரதாதாமயிருக்குமாபோலேயாய்த்து, செந்தாமரைக் கண்ணர் அப்ரதாதரமாய், இவளே அவ் லுருக்கு ப்ரதாதாமயிருக்குமபடி” என்று அருளிச் செய்தார். இதிலிருந்து கொள்கொடியுபோலே பிராட்டிக்கும் ஆதாரமாய் ப்ரதாதாமயிருப்பவன் எம்பெருமானே என்று, அக் கொள்கொம்பின் மேல் படர்ந்த கொடி போலே ஸேவிப்பவர்களுக்கு ப்ரதாதாமாய் ஸேவைஸாதிப்பவன் பெரிய பிராட்டியேயாகையாலே எம்பெருமானால் அளிக்கப்பட்ட ப்ரதாதாமம் பெரியபிராட்டியாருக்கும் உள்ளது என்றும் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்று விளங்குகிறது. நாச்சியார்கோயில் பற்றியும் “பெண்ணரசு நாடு” என்று பட்டர் ஸாதித்த ரீதியில் நாச்சியாருக்கு ப்ரதாதாமம் விளங்குவதும் இத்தகையதே. ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் பூமிப்பிராட்டியின் அவதாரமான ஆண்டாளுக்கு இத்தகைய ப்ரதாதாமம் விளங்கி வருவதை நாம்அனைவரும் கண்டுகளிக்கிறோம். இவையனைத்தும் பிராட்டிமார்க்குள்ள குணம் அமுத முதலானவற்றிலுள்ள ப்ரதாதாமம் எம்பெருமானுடைய நித்ய ஸங்கல்பத்தால் அளிக்கப்பட்டது என்றும் உண்மையை உணர்த்துபவையாய் இருக்கின்றன. ஆகையால் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட ஸ்தல புராணங்களும் பெருமான் பிராட்டி ஆகிய இருவரும் பரப்ரஹ்மங்கள் என்று கூறும் பஞ்சமபஷுத்தை அறவே ஒதுக்கித்தள்ளுகின்றன.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

பஞ்சமபக்ஷ சத்தூஷணீ

ஸ்ரீதத்வ விஷயே ஸ்ரீமத் வேதூந்தாசார்ய தர்ஸிதா: |
பஞ்ச பக்ஷாட்சது:ஸ்ரீலோகீ பூஷ்யே தேஷு ஹி பஞ்சம: ||

அர்ஷாச்சுதைஸ்து வித்வத் பூர்வதாக்காமம்ஸுவிஸ்த்ருத: |
ஸ்ருதிஸ்ப்ருத்யாதிமாநாநாம் விருத்தஸ்சித்தித்ருவம் ||

ஸுத்ருடம் ஸர்ஸ்தாபயி தும்தத்பக்ஷாததூஷணீம் |
ஸ்ரீக்ருஷ்ணரசிதாமேநாம் ஸேவந்தாம் ஸாத்விகாஜநா: ||

[பிராட்டியின் ஸ்வரூபத்தைப்பற்றித் தம் காலத்தில் நிலவிய ஐந்து பக்ஷங்கள் ஸ்ரீமத்வேதூந்ததேசிகரால் சது:ஸ்ரீலோகீ பூஷ்யத்தில் காட்டப்பட்டன. அவற்றில் ஐந்தாவது பக்ஷம் பிற்காலத்திலிருந்த சில வித்வான்களால் தம் மனம் போன படி விரிவுபடுத்தப்பட்டது. அப்பக்ஷம் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களுக்கு முரணானது என்று, என்றும் மிக உறுதியாக நிலைநிறுத்துவதற்காக ஸ்ரீக்ருஷ்ணதாஸஸ்ய இயற்றப்பட்ட இந்தப் பஞ்சமபக்ஷாததூஷணியை ஸாத்விக ஜனங்கள் அனுபவிப்பார்களாக.]

வேதவாக்யங்கள்

1. “ஸதேவ ஸோமயேதமக்ர ஆஸீத் ஏகமேவாத்விதீயம்” “ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்ம நேரூந:” என்று நிமித்த உபாதான ஸஹகாரி ரூபமான மூலகைக்காரணமுமாய் இருக்கும் ப்ரஹ்மம்ஒன்றே என்று முழங்கும்பலபல காரணவாக்யங்கள் அத்தகையகாரணம் ஒரு மிதுநம் என்று கூறும் பஞ்சமபக்ஷத்தைத் தலையெடுக்க முடியாதபடி தள்ளுகின்றன. [வி வி 4]

2. ‘பரமாத்மாவுக்கு ஒத்தவரும் டிக்கவரும் இல்லை’ ‘அனைவர்க்கும் மேலான ஸர்வேஸ்வரன் ஒருவனே’ ‘உலகிற்கு அரசன் ஒருவனே’ “அவன் நாராயணனே. அவனே பரப்ரஹ்மம், பாதத்வம், பரஞ்ஜோதி, பரமாத்மா” முதலான நூற்றுக்கணக்கான வேதவாக்யங்கள் இரண்டு பரப்ரஹ்மங்கள்உள்ளென்னும்பஞ்சமபக்ஷத்தை விலக்குகின்றன. [வி வி 4]

3. பிரம்மம் ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் என்று முழங்கும் பலபல வேதவாக்யங்கள் மிதுநத்தை அறிந்தால்தான் அனைத்தையும் அறிந்ததாகும் என்னும் பஞ்சம பக்ஷத்தைப் பதறியோடச் செய்கின்றன. [வி. வி. 5]

4. புருஷஸூக்தம் பரமபுருஷனுக்கு ஜகத் காரணத்வம் மோஷ்புரத்தத்வம் முதலான அனைத்தையும் சொல்லி "ஹ்ரிஸ்சதே ஸக்ஷம்ர்ச பத்நியேன" என்று பிராட்டியமாணப் பத்தினிகளாகக் காட்டுவதன் மூலம் அவனுடைய செயல்கள் பத்தினிகளாக இருக்கும் இவர்களுக்கு அப்ரத்யாகமான அந்வயமே உண்டு என்று உணர்த்திற்று. இதனால் இருவரும் துல்யமான ஈஸ்வரர்கள் என்று கூறும் பஞ்சமபக்ஷம் பதர் எனக்காட்டப்படுகிறது. [வி. வி. 24, 25]

5. கௌஷீதீக் உபநிஷத்தில் பர்யங்கவித்யையில் "ஸ்ரீ ருபபுர்ஹணம் தஸ்மிந் ப்ரஹ்ம ஆஸ்தே" [ஸ்ரீதேவி ப்ரஹ்மத்தின் திருவடிக்கு அணையாக இருக்கிறாள். அதில் உரவரமமான உரமாத்மா எழுந்தருளியிருக்கிறாள்] என்று எட்டு மானையே ப்ரஹ்மமாகவும், ஸ்ரீதேவியை அவனுடைய கீருவடிக்கு அணையாக இருப்பவள் என்றும் காட்டுகையாலே ஸ்ரீதேவியை ப்ரஹ்மமென்றே எம்பெருமானுக்குத் துல்யமான ஈஸ்வரி என்றே கூறும் பஞ்சமபக்ஷம் தூரத்தில் தள்ளப் பட்டது. [வி. வி. 25]

6. "அந்தர்ப்ஷுமிர்ச ததஸ்ரவம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்திதி:" [அந்த:ப்ரவிஷ்ட:பாஸ்தா ஜநாதாம்] முதலான வேதவாக்யங்கள் எம்பெருமான் தன்னை யொழிந்த அனைத்தையும் வியாபித்திருக்கிறான் என்று முழங்குகையில், எம்பெருமான் பிராட்டியை வியாபிக்க முடியாது, நியமிக்க முடியாது என்று கூறும் பஞ்சம பக்ஷம் அத்மபக்ஷம் என்று விளங்குகிறது. [ஸ்ரீ 27]

7. "ஆநீத்யவாதம் ஸ்வத்யா ததேஷம்" [ஸ்வத்யா எனப்படும் பிராட்டியோடு கூடியதாகவே ஒன்றான பரம்பொருள் படைப்புக்காலத்தில் விளங்கிற்று] [ஸ்ரத்ய:த்யா தேஷ்வோ தேஷ்வத்வமஸ்ருதே] [ஸ்ரத்ய:த்யா எனப்படும் பிராட்டியாலேதேவ ணை எம்பெருமான்தேவத்தன்மையை அடைகிறான்.] என்றும் வேத வாக்யங்களில் பிராட்டி சொல்லப்படுவதாகக் கொண்டாலும் அவனுக்கு அப்ரத்யாக்யமே தேவம் என்று தேசிகன் நிர்ணயித்திருக்கையாலே இந்த வாக்யங்களைக் கொண்டு ஐந்தாவது பக்ஷத்தை ஸாதிக்கரிப்பது பகற்களையே யாகும். [ஸ்ரீ 92-94]

8. "ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாதாம்" என்றும் வேதவாக்யத்தில் 'ஸர்வபூதாதாம்' என்று பிரித்து எடுத்திருக்கையாலே 'ஈஸ்வர பத்நீ' என்று பொருள்கொள்ள முடியாதானும், "அஸ்யோராநாஜக்யதோ விஷ்ணு பத்நீ" [விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாக இருப்பதாலன்றோ இவள் உலகுக்கு ஈஸ்வரியாக இருக்கிறாள்.] என்றும் வேதவாக்யத்தையொட்டியே அந்த வேதவாக்யத்திற்கும் பொருள்கொள்ள வேண்டும் என்று தேசிகன் கல்வெட்டாக நிர்ணயித்திருக்கிறபடியால் 'ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாதாம்' என்றும் வேத வாக்யத்தைக்கொண்டு பிராட்டியை முக்யேஸ்வரி என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் அடியோடு தகர்க்கப்படுகிறது.

ஸ்ம்ருதிகள்

9. எல்லா ஸ்ம்ருதிகளிலும் "நாராயணன் பரப்ரஹ்மம், உலகிற்கு முயக்கைக்காரணன்" என்று சொல்லப்படுகிற தெய்வோழியை பிராட்டிக்கு அத்தகைய பெருமையைச் சொல்லவில்லை. உதாரணமாக ஸ்ம்ருதிகளில் தலைமை பெற்ற மது ஸ்ம்ருதியின் தொடக்கத்தில் "நாராயணனாகிற பரமாத்மாதன் சரீரத்திலிருந்து தானே ஸங்கல்பித்து உலகைப் படைத்தான்" என்று கூறுகிறது. இவ்வண்மைக ஸ்ம்ருதிகளின் கருத்துக்கும் முரணானதாகையாலே பஞ்சமபக்ஷம் அடியோடு விலக்கத்தக்கது. [வி. வி. 5]

இதிஹாஸ்கள்

10. சிறையிருந்தவன் ஏற்றம் சொல்லும் இதிஹாஸ ஸ்ரீரஷ்ட்ரமான ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராவணவதத்திற்குப் பிறகு பிரம்மா ராமனைப் பார்த்து "நியே நாராயணனாகிற தேவன், உலகனைத்தும் உனக்குச் சரீரம்" என்று கூறுகையாலே உலகனைத்தும் இருவருக்கும் ஸ்ரீரம் என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் தள்ளத்தக்கது. [வி. வி. 5]

11. ஸ்ரீராமாயணத்தில் தீவிய தப்பதிகள் இருவருமே ராமபிரான் ஸர்வயணிப்போலே விசேஷ்யமானவன், எந்த அவனது ஒளிபோலே விசேஷணமானவன் என்று கூறியிருக்கையால் இருவரும் துல்யமானவர்கள் என்று கூறும் பஞ்சமபக்ஷம் புறக்கணிக்கத்தக்கது. [வி. வி. 5]

12. “தத்தஸ்ய ஸத்ருநாம் பஜேத்” என்று தன்னை ரஷித்துக்கொள்ளவும் ராமனுக்கு அத்தயந்த பரதந்தரையான தனக்குத் தகுதியில்லை என்று பிராட்டி கூறியதோடல்லாமல், பத்துமாதம் சிறையிருந்து அதை அனுஷ்டித்த பீரட்டினான். ஒரு வண்ணன் ஏதோ சொன்னான் என்பதற்காக அவனை இரண்டாவது தடவை நீராமபிரான் பிரித்தபோது அப்பிரிவிலும் பொறுமையுடனிருந்து தன் பரதந்தரியத்தை நிலைநாட்டினான். பூமியில் மறைந்த மூன்றாவது பிரிவிலும் தான் பெருமானுக்கு அந்நியர்ஹேதேயத்தை என்பதை உலாசரிய சபதம் செய்து கீழைநாட்டிலிட்டே சென்றான். இததவாய் பிராட்டிக்கு ஸ்வாதந்தரியமே ஸ்ரெஞ்ரபம், ரோஷிதம் கொள்ளும் என்று கூறும் பஞ்சமபஷம் ப்ராமாணிகர்களால் புறக்கணிக்கத்தக்கது. [வி. வி. 5. பூ 24-25]

13. “வனவாஸத்தின்போது கொடிய வனவிலங்குகளால் பார்த்தபோதிலும், ராமனுடைய தோளை அண்டுகொண்டிருந்தகையாலே பிராட்டி அவற்றைக்கண்டு பயப்படவில்லை” என்று வால்மீகி கூறுகையாலே பிராட்டி தன்னைத் தான் ரஷித்துக்கொள்ள முயன்றதேயில்லை என்று விளங்குகிறது. இதுவும் ஐந்தாவது பஷத்தை அடியோடு தள்ளுகிறது. [பூ 5, 6]

14. தூதுபோனவன் ஏற்றம் சொல்லும் மஹாபாரதத்திலும் பஞ்சபாண்டவர்கள் முதலானவர்களை ரஷிப்பது முதலான செயல்களைத் தானே முன்னின்று செய்து தன் நிரடேஷ உபாயத்தன்மையைக் கண்ணன் காட்டுகிறான். வனவாஸத்தில் பாண்டவர்கள் சரணம் பற்றுப்போது புருஷகாரத்தை முன்னிட வேண்டும் என்பதற்காகக் கண்ணன் சத்யபாமைப் பிராட்டியோடு அங்கு எழுந்தருளுகிறான், மஹாபாரதம் முழுதும் தேடினான் பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மத்வமோ, எம்பெருமானோடு துல்யமான ஈர்வாத்வமோ, ஸ்வாதந்தரியமோ அணுவாவும் காணக்கிடக்காது. ஆகையால் பாரதத்தாலும் பஞ்சமபஷம் புறக்கணிக்கப்பட்டது. [பூ—26]

15 மஹாபாரதத்தில் மோஷதர்மம் முதலான பல இடங்களிலும் கீதையிலும் பரமபுருஷனே அனைத்துலகையும்

சரிமாசக் கொண்ட பரப்ரம்மமாகவும், ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவனாகவும் முழங்கப்படுகிறான். பிராட்டிக்கு இந்தகைய பெருமைகள் ஒன்று கூடச் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையால் பஞ்சமபஷம் மஹாபாரதத்தால் வெகுதூரத்தில் விடக்கப்பட்டது. [வி வி-6]

புராணங்கள்

16 புராணரத்னமான ஸ்ரீவ்ஷ்ணு புராணத்தில் ஐக்யத் காரணப் பொருள் எது? என்று தொடக்கத்தில் மைதேயர் கேட்ட கேள்விக்கு, “வ்ஷ்ணுர்வினிடமிருந்தே உலகனைத்தும் உண்டாகிறது” என்று தொடங்கி, பராசரர் வ்ஷ்ணுவையே மூன்று வகையான ஐக்யத்காரணப்பொருளாகக் காட்டுகிறோயொழிய, பிராட்டியை அப்படி எங்குமே கூறவில்லை. வ்ஷ்ணுவை ப்ரஹ்மம் என்று பல ஸ்தலங்களில் குறிப்பிட்டது போல பிராட்டியை ப்ரஹ்மம் என்று குறிப்பிட்டதில் கூடக் குறிப்பிடவில்லை. பாத்மகடிகை கலந்தபோது பிராட்டிதோன்றிய போதப அவள் பெருமானுடைய திருமார்பில் அமர்ந்து அவனுக்கு கொஞ்சக்கினியவளாய் அடங்கிவிட்டாள் என்று யாசரர் காட்டுகிறோயொழிய, பிராட்டியைப் பெருமானுக்குத் தன்மமாகப்பேசின இடம் எதுவுமேயில்லை. “யதா ஸர்வசுதோ வ்ஷ்ணு:” என்று டெருமானைப் போலவ் பிராட்டி எங்கும் நிறைந்தவள் என்று கூறுமிடத்திலும், பாத்மகடிகைதோன்றிய பிராட்டி ப்ருஷ்ய மஹாநிஷிக்குக் க்யாதீயிடம்பெண்ணாக எப்படித் தோன்ற முடியும் என்று கேள்விக்கு பதிலாக அபைந்த தாகையாலே அவசாரரூபமான வ்யாப்தியையே சொல்ல முடியும். எங்களாழ்வானும் அதையே முச்சுமான பொருளாகக் காட்டியிருக்கிறார். ஸ்வரூப வ்யாப்தியைச் சொல்லுவதாகக் கொண்டாலும் அதிதேயமானாகையாலே அபூக்கியமான வ்யாப்தியையே சொல்ல முடியும் என்று எங்களாழ்வான் காட்டுகிறார். இந்த ஸ்ரீஸுத்திகளைச் சிலர் தங்கள் மனம் போனபடி திருத்தியுள்ள வ்ஷ்பங்கள் ஸ்ரீதத்வ ஸர்வஸ்வததால் விவிவக கிருபிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், “கித்யஸவஷா” என்றும் தொடங்கும் இந்த ஸ்லோகத்தில் “வ்ஷ்ணே: ஸ்ரீ:”

என்று பிராட்டியே விண்ணுவுக்குச் செல்வமாயிருப்பவள் என்று கூறுகையாலே, அவளை ஸ்வதந்த்ரையாகக் கூறும் பஞ்சம பக்ஷம் பராசரராலும் புறக்கணிக்கப்பட்டது. [வி. வி 14, 15, 16, ஸ்ரீ 108...120]

17. பாகுவதம் முதலான மற்ற ஸாத்தவிகபுராணங்களில் எம்பெருமானே ஸ்வாதந்த்ரையாயியில் ஸர்வஜகத் காரணனாய் மோஷுப்ரதான பரப் ப்ரஹ்மமாக முழங்கப்படுகிறான். பிராட்டியை அப்படிச் கூறும் ஓரிடம் கூட இல்லை. சிவனுக்குப் போட்டியாக சக்தியைக் கூற சைவத்தில் 'தேவீ பாகவதம்' பிற்காலத்தில் எழுந்தது போலே, இன்று வரை பிராட்டியைப் பரம் பொருளாகக் கூறும் எந்தப் புராணமும் கிடையாது. ஸ்ரீபாகவதத்தில் ருக்மிணியைக் கோபமுட்டி வேடிக்கை பார்க்க எண்ணிய கண்ணன், 'நான் உனக்குத் தக்கவனல்லேன்' என்று சில வார்த்தைகள் சொல்ல, அதைக் கேட்ட ருக்மிணி மூர்ச்சித்து விழுந்து விட்டதாகவுள்ள சரித்திரம் ருக்மிணியின் பாரதந்த்ரயத்தையும் அந்நயார்ஹத்வத்தையும் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. கண்ணனுக்குக் காதுல் கடிதம் எழுதும் போதும் "சிங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட இரையை நரி கொண்டு போகும்படி விட்டு விடாதீர்" என்று எழுதியதன் மூலம் ருக்மிணி தன்னைப் பரமபுருஷனுக்குப் பரதந்த்ரையான பேலங்கப் பொருளாகக் கீனைத்தது வெளிப்படுகிறது. நரஸிம் ஹாவராதத்திலும் சிங்கப்பிரானின் கோபத்தைப்பிராட்டியால் தணிக்கமுடியவில்லை. பிரஸாதனே தண்யச்செய்தான், இத் தகைய பிராட்டியையா பரப்ரஹ்மமென்பது? இவற்றை யெல்லாம் சுற்றறிந்த புராணவித்வான்கள் பிராட்டியை ஸ்வதந்த்ரையாகக் கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை நினைக்கவும் கூசுவார்கள். [ஸ்ரீ 26]

பாஞ்சராதம்

18. பாஞ்சராத ஆகமங்களில் ஒன்றான லக்ஷ்மீதந்த்ரத்தில் "ஸரீரம் ச ஹரேரஸ்மி" [லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 50-80]

என்று பிராட்டியே தன்னை எம்பெருமானுடைய சரீரமாகக் குறித்திருக்கிறாள். அத்துடன் எம்பெருமானை "அஹமர்த் தம்" என்று தர்மியாகவும், தன்னை "அஹந்தா" என்று தர்மமாகவும் குறிப்பிட்டு, "அஹந்தையான தனக்கு ஆதாரமாக அஹமர்த்தமான எம்பெருமான் இருக்கிறான்" என்று சொல்லியிருக்கையால் [லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-30, 31] பிராட்டிப் ப்ரஹ்மத்தான் தாங்கப்படும் தத்துவமேயொழிய ப்ரஹ்மமோ ப்ரஹ்மத்திற்குத் துஷ்யமானவனோ தல்ல என்று விளங்குகிறது.

எம்பெருமானும் "மச்சுஷ புதா" என்று பிராட்டியைத் தனக்கு சேஷபூதையாகக் குறிப்பிடுகிறான். உபாயத்வம் தனக்கு லக்ஷணம் என்றும் புருஷகாரத்வம் பிராட்டிக்கு லக்ஷணம் என்றும் வேறு லக்ஷணம் இல்லையென்றும் குறிப்பிடுகிறான். "லக்ஷம்பா ஸஹாஷுக:" [ல த 28-14] என்று லக்ஷ்மீகந்தரத்திலும் பிராட்டிக்கு அப்ரதாநாணமான புருஷகாரத்வமே உண்டு என்று உணர்த்தப்பட்டது. ஆகையால் லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் அஹிப்புத்த்ய ஸம்ஹிதை முதலான சில பாஞ்சராத ஸம்ஹிதைகளில் பிராட்டியை எம்பெருமானுடைய இச்சோகத்தையாகக் குறிப்பிட்டு, ஜகத்காரணத்வம் முதலான பெருமைகள் சொல்லப்பட்டிருப்பது வாமதேவர் சிவன் முதலானவர்கள் விஷயத்திற் போலே அந்தர்யாமி யான பரமாத்மாவை நினைத்தச் சொல்லப்பட்டது என்று எளிதில் விளங்கும். ஸ்ரீமேதினும் 'இந்த ஸம்ஹிதா வசனங் களைப் பிராட்டியின் பத்தினியாயிருக்கும் தன்மையை அனு ஸரித்துப் பொருள் கொள்ள வேண்டும்' என்று நிர்ணயத் திருக்கிறார். ஆகையால், இந்த ஸமஹிதா வசனங்களைக் கொண்டு பிராட்டிக்கு எம்பெருமானோடு துஷ்யமான சுர்வரத்வத்தைக் கூறும் ஐந்தாம் பக்ஷம் ஸால பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸலித்தகளுக்குப் முரண் பட்டதாகையாலே ப்ராயாணிகர் உள்ளாந் நிரஸிக்கத்தக்கது. [வி. வி 6, 7, ஸ்ரீ 5, 8, 10, 67, 95, 98, 132, 133]

அருளிச்செயல்கள்

19. ஆழ்வார்கள் அனைத்துலகையும் படைத்துஇட்டு உண்டு உமிழ்ந்து, தாயிருக்கும் வண்ணமே தன் வயிற்றிலிருத்தி 'வேர் முதலாய் வித்தாய்ப் பரந்து தனி நின்ற கார் முகில் போல் வண்ணன்' [திருவாய் 2-8-10] என் கிறபடியே உலகிற்கு தரிவிதகாரணமாயும் இருப்பவன் எம் பெருமானே என்று பல விடங்களில் பன்னிப் பன்னி உரைத்திருக்கின்றனர். பிராட்டியை இப்படி உரைத்த இடம் ஒன்று கூடக் கிடையாது. நேர்மாறாக "சந்தணி மென்முலை மலரான் தரணிமங்கை தாமிருவர் அடிவருடும் தன்மையானை" [பெரிய திரு 2-10-2] முதலான பல இடங்களில் பிராட்டி புகழ்ச்சேஷத்துவமே வடிவெடுத்தவள் என்று முழங்கியிருக்கிறார்கள். "ஏறனைப் பூவனைப் பூமகள் தனை வேறின்றி வின்தொழத் தன்னுள் வைத்து மேல் தனை மீதிட நிறிந்து மண் கொண்ட மாலத்தனில் மிக்குமார் தேவும் உனதே" [திருவாய் 2-2-3] முதலான இடங்களில் பிரமருத்திரர்களைப்போலே பிராட்டியையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் அவனே பரம்பொருள் என முழங்கியிருக்கிறார்கள்.

"தானே உலகெல்லாம் தானே படைத்திடந்து தானே உண்டுமிழ்ந்து தானே யான்வானே"
[திருவாய் 10-5-3]

"அவனே அல் ஞாலம் படைத்திடந்தான் அவனே அஃது உண்டுமிழ்ந்தான் அனந்தான்"
[திருவாய் 9-3-2]

முதலான பல இடங்களில் ஏகாரமிட்டு முக்ய ஜகத் காரணத்வமேவறு எவர்க்கும் இல்லையெனத் தெளிவாகக் காட்டினார் ஆழ்வார். நூற்றுக்கணக்கான பாட்டுக்களில் இப்படி ஆழ்வார்கள் முழங்கியிருக்கும்போது பிராட்டியைப் பேசுகின்ற சிவனைப்போலே பேசுகின்ற பிராட்டியாக்கும் ஐந்தாவது பகவும் ஆழ்வார்கள் திருவுள்ளத்திற்குத் தொலை தூரத்தில் நிற்பது என்பது தெளிவாகிறது.

[வி. வி 24, 25. ஸ்ரீ 5, 6, 7, 9, 70, 71, 74, 139]

பெரிய திருப்பொழி [6-10] "கிடந்த நம்பி" திருமொழியில் திருமங்கையாழ்வார் ஒவ்வொரு பாட்டிலும் திருவஷ்டாங்கரத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்து "நமோநாராயணமே" என்று முடிக்கிறார். அதில் ஒன்பதாம் பாட்டு "நார" ஸப்தார்த்தத்தை விளக்குவதாகப் பூர்வாசார்யர்கள் நிர்வாணம், இப்பாட்டில் திருமங்கையாழ்வார்

"பொங்கு புணரிக்கடல் சூழ ஆட நலமாமகள் மலர்மா மங்கை பிரமன், சிவன், இந்திரன் வானவர்நாயகராய எங்கள் அடிகள் இமையோர் தலைவருடைய திருநாமம் .. நமோ நாராயணமே" என்று பிரமன் சிவன் முதலானவர்களைப்போலே ஸ்ரீபூமிதேவிகளும் "நார" ஸப்தத்தின் பொருளென்றும் இவர்களைவார்க்கும் நாயகன் எம்பெருமான் என்றும் காட்டியிருக்கிறார். தேசிகன் முதலான எல்லா ஆசார்யர்களும் ஸ்ரீதேவியும் நாரஸப்தத்திற்குப் பொருள் என்று இப்படி ஆழ்வார்கள் அறுதியிட்ட அர்த்தத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். 'நார' ஸப்தத்தின் பொருளான பெரிய பிராட்டியாரை நாராயணனைப்போலே ப்ரஹ்மம் என்றும், அவனுக்கு சமம் என்றும் கூறும் ஐந்தாவது பகவும் ஆழ்வார்களின் திருவுள்ளத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று விளங்குகிறது. ஆழ்வார்கள் "திருவுக்கும் திரு" [பெரிய திரு 7-7-1] என்று பெரிய பிராட்டியாராலும் ஆஸ்ரமிக்கப்படுபவன் எம்பெருமான் என்றும், "உன் திரு" [திருவாய் 10-10-2] என்று பெரிய பிராட்டியார் எம்பெருமானுடைய செல்வம் என்றும் காட்டியிருக்க, திருவரையும் ஸமயாகக்கூறும் ஐந்தாவது பகவும் அருளிச்செயல் அறிந்தவர்களால் புறக்கணிக்கத்தக்கது என்று விளங்குகிறது.

ஆளவந்தார்

20. ஆளவந்தார் தம் ஸ்தோத்ரத்தினத்தில் புகழ்வுத் பரத்தவத்தை நிர்ணயம் செய்யும்போது "நாராயண" என்று எம்பெருமானை விளித்து "ஸ்வாபுரானிகமாய் (இயல்வானதாய்) அதவதி,காதிபயமான (எல்லையற்ற மேன்மையை உடையதான்) ஈஸ்வரத்தன்மை நாராயணன் ஒருவனிடமே வைதிகர்களால் ஏற்கத்தக்கது" என்று காட்டினார். [ஸ்தோ-ரத் 11] மற்றவர்களிடமுள்ள ஈஸ்வரத்தன்மையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தால் விளைந்தவையாகையாலே இயல்வானதுமல்ல, அளவுபட்டவையாகையாலே எல்லையற்ற மேன்மையை உடையதுமல்ல என்று இதிலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. பிராட்டியின் பெருமையும் இத்தகையதே என்று காட்டுவதற்காக அடுத்ததான 12 ம் ஸ்லோகத்தில் "க: ஸ்ரீ: ஸ்ரீ:ய: [மற்ற அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படும் ஸ்ரீதேவியாலும் ஆஸ்ரயிக்கப் படுபவன் யார்?] என்று கேட்பதன் மூலம் பிராட்டியும் தன் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திக்குக் காக எம்பெருமானையே ஆஸ்ரயித்திருப்பவன் என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினார். இதற்குப் புகழ்யம் எழுதும்போது ஸ்ரீதேசிகனும் 'ஸ்வேதரஸம்ஸதை: ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தயர்த்தம் யா ஸ்ரீயதே ஸா ஸ்ரீ: தஸ்யா அபி ததா ஸ்ரணிய இதி [எம்பெருமானைத் தன் மறை அனைவராலும் தங்ளுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்காகப் பற்றப் படுகிறார்களையாலே பிராட்டி ஸ்ரீ: எனப்படுகிறாள்; அப்படிப்பட்ட அவளாலும் தன் ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திக்குக்காகப் பற்றப்படுபவன் என்று பொருள்] என்னும் ஸ்ரீஸூக்தப் புகழ்யப்பெழுதிய நாராயணஸூனி என்னும் பெரியஜீயர் எழுதிய வ்யாக்யானத்தை மேற்கோளாகக் காட்டி 'ஸ்ரமதே ச பர: பக்ஷ: [பரமபுகழ்வினை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறாள்] என்னும் ஸ்ரீ ஸப்ஷ நிருத்தியையும் காட்டுகிறார். இதிலிருந்து பெருமானுப் பிராட்டியும் துய்யமான

ஈஸ்வரர்கள் என்று சொல்லும் ஐந்தாவது பக்ஷம் ஆளவந்தாராலும் ஸ்ரீஸூக்தப் புகழ்யம் எழுதிய பெரியஜீயராலும் ஸ்ரீவேதாந்த டேசிகராலும் வெகுதூரம் விரட்டப் பட்டது என்று விளங்குகிறது.

21. சது:ச்லோகியிலும் நாலாவது ஸ்லோகத்தில் "ஸாத்நாநந்த யத் ப்ரஹ்மரூபம் ஹரே:" என்று ஹரியின் ஸ்வரூபத்தை மிகப்பெரியதாகையாலே ப்ரஹ்ம ஸப்ஷத்தாலே சொல்லி, இந்த ஸ்லோகத்தின் இறுதியில் "கூடோப கூடாதிதே" [உன்னால் நன்றாக ஆலிங்கனம் செய்யப்பட்டுவை] என்ற ப்ரஹ்மத்தைத் தழுவிருப்பவனாகப் பிராட்டியைப் பேசுகிறேயொழிய, ப்ரஹ்மமாகப் பேசவில்லை, ஆகையால் பிராட்டியை ப்ரஹ்மமாகக் கூறும் பஞ்சம பக்ஷம் அறிவாளிகளால் அகற்றத்தக்கது. [வி. வி. 7]

எம்பெருமானார்

22. எம்பெருமானாரும் ஸ்ரீபுகழ்யத்தில் முதல் ஸூக்தத்தில் ப்ரஹ்ம ஸப்ஷத்திற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யும் போது புகழ்ஷோத்தமனாகவும் ஸர்வேஸ்வரனாகவும் இருக்கும் எம்பெருமானார் ஒருவனே ப்ரஹ்ம ஸப்ஷத்திற்கு முக்யார்த்தம் என்று அருளினார். பிராட்டிக்குச்சிறிதும் பொருந்தாத 'புகழ்ஷோத்தம' ஸப்ஷத்தையும் 'ஸர்வேஸ்வர' ஸப்ஷத்தையும் ஏவகாரத்தோடு இங்கு இடங்குப்பதால், பிராட்டியும் ப்ரஹ்மம் என்னும் பஞ்சம பக்ஷத்தை அவர் வெகுதூரம் விலக்கி விட்டார் என்று தெரிகிறது. [வி. வி. 8]

23. ஸரணாகதிகூத்யத்திலும் ஐந்தாவது சூர்ணியில் எம்பெருமானை விளக்கும்போது 'பரப்ரஹ்மபூத புகழ்ஷோத்தம!' என்றே அழைக்கிறார் எம்பெருமானார். இதிலிருந்து 'நாரணம் உத்தமம்'யான பிராட்டியைப் ப்ரஹ்மமாகக் கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை அவர் நெஞ்சாலும் நினைத்ததில்லை என்பது தெளிவாகிறது. [வி. வி. 8]

24. வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலும் “ஸர்வேஸ்வரேஸ்வர: பரப்ரஹ்ம பூத: புருஷோத்தம: நாராயண:” என்று தொடங்கி, புருஷோத்தமனான நாராயணன் ஒருவனே பரப்ரஹ்மம் என்றும், அவன் ஒருவனுக்கே எல்லாப்பொருள் கருமாவதாகிற ஜகத்புபாதாநஸக்திஉண்டென்றும் முழங்கினார். எனவே பிராட்டியைப் ப்ரஹ்மம் என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எம்பெருமானாரின் திருவுள்ளத்திற்கு விரோதமானது என்று விளங்குகிறது. [வி. வி. 8]

25. எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தின் தொடக்கத்தில் “ஸ்வாதீநந்திரித, சேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்... பரப்ரஹ்ம பூதம் புருஷோத்தமம், ஸ்ரீரங்க ஸாயிநம்” என்று “பரப்ரஹ்மமாய் இருப்பவனாய், புருஷோத்தமனாய் இருக்கும் ஸ்ரீரங்கநாதனே மூலகைப்பட்ட சேதநாசேதநங்களுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையுடையவன்” என்று அருளிச்செய்யையால் பிராட்டியை மற்ருரு ப்ரஹ்மம் என்றும், எம்பெருமானோடு துலயமான ஸர்வாரியென்றும், எம்பெருமானால் நியமிக்கப் படாதவன் என்றும் கூறும் பஞ்சமபக்ஷம் எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்குப் புறப்பானது என்று விளங்குகிறது. வேதாந்த தேசிகரும் தம புவியத்தில் எம்பெருமானைத் தனித்த பற்ற அனைவரும் அவனுக்கு ஸ்ரீரம் என்று இங்கு அழுத்தமாகக் கூறியுள்ளது நோக்கத்தக்கது. [வி. வி. 20]

கூடத்தாழ்வான்

26 ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில்—

யஸ்யா: கடாக்ஷண மநுஷ்யணாமிஸ்வரணம்

ஜாலர்யதேஹதுரிநிஸர்வஜநீநமேதத்

ஸ்ரீஸ்வேதி ஸுந்தர நிஷேபணாதேவாநிராஹு:

தபஹி ஸ்ரிய: ஸ்ரிய முதாஹுருதாரவாச: || [69]

[எவளுடைய கடாக்ஷணம் பிரமன் உருத்தின் முதலான ஸர்வர்களின் எல்லா ஐஸ்வர்யங்களுக்கும் காரணமானது என்பது அனைவரும் அறிந்ததோ, அந்தப் பிராட்டியும் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவ ஆஸ்ரயித்திருப்பதால் அவளை “ஸ்ரீ:” என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்பெருமானையும் உதாரமான வாக்குகளையுடைய திருமங்கையாழ்வார் ஆளவந்தார் போல்வார் “ஸ்ரிய: ஸ்ரீ:” (திருவுக்கும் திரு) என்று அழைக்கிறார்கள்.] என்று கூரத்தாழ்வானும் பிராட்டி எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்திருப்பது நிருத்தி எரித்தமாகையாலே இயல்வானது என்றாகாட்டியிருக்க, அதை உபய இச்சாஸித்தமாக ஆக்கும் பஞ்சமபக்ஷம் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் திருவுள்ளத்திற்கு முரண்பட்டது என்று விளங்குகிறது.

27. கூரத்தாழ்வான் தமது ஸ்ரீஸ்தவத்தின் முதல் ஸ்லோகத்தில் “எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களை ஹரியே செய்கிறான்; பரமப்ரணயியாகையாலே பிராட்டியின் முகக்குறிப்புக்கு வசப்பட்டு அதைச்செய்கிறான்” என்கையாலே உலகுக்கு மூலகைக்காரணமாயிருப்பவன் எம்பெருமான ஒருவனே என்பது கூரத்தாழ்வான் நிருபணம். ஆகவே பிராட்டியும் உலகுக்கு முக்ய ஜகத்காரணம் என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் கூரத்தாழ்வான் திருவுள்ளத்தோடு முரண்பட்டது என்று விளங்குகிறது. [வி. வி. 9]

28. கூரத்தாழ்வான் ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் “இச்சுத ஏவ தவ விஸ்வ பதார்த்த ஸத்தா” [36] [எல்லாப்பொருள்களின் ஸத்தை யுர் உன் விருப்பத்தாலேயே அமைந்திருக்கிறது] என்று அருளியிருக்கிறார். பிராட்டியின் ஸத்தை எம்பெருமானுக்கு அதீதாஸ் என்ற ஐந்தாவது பக்ஷம் இந்த ஸ்ரீஸூக்திக்கு விருத்தபாகையாலே தள்ளத்தக்கது.

ஸோமாசியாண்டான்

29. எம்பெருமானுடைய முக்ய சிஷ்யர்களில் ஒருவரான ஸோமாசியாண்டான் பிரட்டியின் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி அருளியிருக்கும் ஷடூர்த்த ஸங்கேதப் ஸ்ரீஸூத்திகள் ந்யாய வித்தாநாஜ்ஜனத்தில் ஸர்வர பரிச்சேதத்தில் தேசிகனாக எடுக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் அவர் உபய விபூதி ஸேஷியான பிராட்டி பெருமானுக்கு ஸரீரம் என்று மிகத் தெளிவாக அருளியுள்ளார். பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமல்ல என்று கொள்ளும் ஐந்தாவது பக்ஷம் ஸோமாசியாண்டான் திருவுள்ளத்திற்கும் அவர்ஸ்ரீ ஸூத்தியை ஆதரித்திருக்கும் தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் வெகுதூரத்தில் நிற்பது என்பது தெளிவு. [வி-வி 12, 13 14]

எங்களாழ்வான்

30. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்த விஷ்ணுசித்தராகிய எங்களாழ்வான், "எங்கும் வ்யாபித்திருக்கும் விஷ்ணு எப்படிப்பட்டவரோ அப்படிப்பட்டவளே பிராட்டி" [வி-பு 1-8-17] என்னும் ஸ்லோகத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்கையில் முதலில் பிராட்டியின் விஶ்ரஹ வ்யாப்தியை இந்த ஸ்லோகம் கூறுவதாகவும், அடுத்த படியாக, சக்தியிலே ஸ்வரூபத்தால் வ்யாபித்திருப்பதைச் சொல்லுவதாகவும் வ்யாக்யானம் செய்கையாலே 'பிராட்டி முக்யமான ஸர்வரத்தத்தை உடையவள் அல்லள்' என்று காட்டினார். ஆகையால் பிராட்டி எம்பெருமானுக்குத் துல்யமான ஸர்வரி என்று சொல்லும் பஞ்சமபக்ஷம் அவர் திருவுள்ளத்துக்கு உகந்ததன்று. [வி-வி-14, 15, ஸ்ரீ 108 முதல் 120 வரை]

31. விஷ்ணுபுராணத்தில் "நாதயோர் வித்யதே பரம்" [1-8-35] என்னுமிடத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்கையில் "அநயோ:" என்னும் ஆளுவது வேற்றுமைச் சொல்லு,

"ஆப்யாயம்" என்னும் ஐந்தாவது வேற்றுமைச் சொல்லாக மாற்றிக்கொண்டு வ்யாக்யானம் செய்யவேண்டும் என்று காட்டுகையால் பிராட்டிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் வேற்றுமையில்லை என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எங்களாழ்வானால் தள்ளப்பட்டதாகிறது. [ஸ்ரீ 80-81]

பட்டர்

32. பட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவத்தில் பல பல ஸ்லோகங்களில், "எம்பெருமானே இவ்வுலகிற்கு மூலகைக் காரணமாக ஆகின்றான்" என்று காட்டுகிறார். அவரே ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 2-44 வது ஸ்லோகத்தில் "ஓர் ஆண் மயிலானது தன் சரீரத்தின் ஒரு பகுதியான தோகையை விரித்துப் பெண் மயிலின் முன்னே ஆடுவது போலே, எம்பெருமான் தன் சரீரத்தின் ஒரு பகுதியான உலகைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே விரித்து பிராட்டிக்கு முன்னே விளையாடுகிறான்" என்று அருளிச்செய்ததன் மூலம் இவ்வுலகம் எம்பெருமானுக்கு சரீரமேயொழிய பிராட்டிக்கு சரீரமல்ல என்றும், எம்பெருமானுக்கு உள்ள முக்ய ஜகத்காரணத்தவம் பிராட்டிக்கு இவ்வுலகென்றும் மிகத்தெளிவாகக் காட்டினார். இதன் மூலம் பெருமான் பிராட்டி ஆகிய இருவருமே முக்ய ஜகத்காரணம் எனக்கூறும் பஞ்சம பக்ஷத்தை வெகுதூரம் விடக்கிறார். [வி-வி 10]

33. ஸ்ரீஞ்ஜைநகோசம் முதல் மற்றும் நான்காவது ஸ்லோகங்களில் "சேதநாசேதநங்களைப் படைப்பதான சொலை எம்பெருமானே செய்கிறான்" என்றும், "அதை அங்கீகரித்து ஆனந்திப்பதன் மூலம் பிராட்டி அதைப் படினுடையதாக்குகிறான்" என்றும் கூறியுள்ளதன் மூலம் பிராட்டிக்கு, உலகிற்கு மூலகைக்காரணமாயிருக்கையாகிற ஜகத்காரணத்தவம் இவ்வுலகென்று தெளிவாகக் காட்டுகிறார் பட்டர். இவற்றை அனுஸரித்துப் பொருள்

கொள்ளும்போது ஸ்ரீமத்யோகம் என்பதில் ஸ்ரீமத்யோகத்தில் பெருமானையும் பிராட்டியையும் ஜகத்காரணர்களென்று கூறியிருப்பது பெருமானுக்கு உட்பாடு முடிய ஜகத்காரணத்தவத்தையும் பிராட்டிக்குள்ள அமுடிய ஜகத்காரணத்தவத்தையும் திருவுள்ளத்தில் கொண்டே என்று தெளிவாகத்தேறுகிறது இதனால் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் துல்யமான ஜகத்காரணத்தவத்தைச் சொல்லும் பஞ்சமபக்ஷம் பட்டரால் புறக்கணிக்கப்பட்டதென்று விளங்குகிறது. [வி. வி. 9, 23, 24]

34. பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் 31 வது ஸ்லோகத்தில், 'ரத்னத்திற்கு ஒளிபோலே பிராட்டி பெருமானுக்கு இயற்கையான உடையப்பொருளாயிருக்கிறான்.' என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார். "பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டவள் அல்லள், ஸ்வாதந்த்ரியமுள்ளவள்" என்று கூறும் பஞ்சமபக்ஷத்திற்கு இந்த ஸ்லோகத்தில் பட்டரால் மரணஅடி கொடுக்கப்பட்டுள்ளமை விளங்குகிறது. இந்த ஸ்லோகத்தை அதுலரித்துப் பொருள்கொள்ளும்போது 53-வது ஸ்லோகத்தில் 'புவயோ:ஸ்வாதந்த்ரியம்' என்று பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் பொதுவாக ஸ்வாதந்த்ரியத்தைச் சொன்னது பத்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகப் படாத பாடுபடுவதில் எம்பெருமான் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கைக்கொள்ளும் போது இவனும் அதைப் பின் செல்லுகிறான் என்று கூறியதேயாகும். 28-வது ஸ்லோகத்தில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை எம்பெருமானுக்கே உரியகுணமாகக் கூறியது போல் பட்டரோ அல்லது வேறு எந்த ஆசார்யரோ பிராட்டிக்குத் தனியாக ஸ்வாதந்த்ரியத்தைச் சொன்னது இல்லை என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது. [வி. வி. 21, 22]

35. ஸ்ரீகுணரத்னகோசத்தில் 34-வது ஸ்லோகத்தில் ஸ்ரீபராசரபட்டர், "ஸ்வாதந்த்ரியம்" முதலான ஆண்மைக்குறுப்பான குணங்கள் எம்பெருமானிடமும், பார்த்துப் பார்த்த்ரியம் முதலான பெண்மைக்குரிய குணங்கள் பிராட்டியிடமும் நாம் அநுபவிக்கும்படி அமைந்திருக்கின்றன

என்றே கூறியிருக்கும்போது, பெருமானும் பிராட்டியும் இக்குணங்களைத் தங்களுக்குள் பிரித்துக் கொண்டார்கள் என்று அவப்பொருள் கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் நல்லோர்களால் அநாதரிக்கத்தக்கது. [வி. வி. 22, 23]

36. பட்டர் ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் 28 வது ஸ்லோகத்தில், "பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு திருபகையாகையாலே திருப்பயனுள் அனைச் சொன்னவிடத்திலெல்லாம் இவனையும் சொன்னதேயாகும்" என்று அருளியிருப்பதையும், அதற்கு மூலமான எம்பெருமானார் வார்த்தையையும் பற்றிக்கொண்டு, திருப்பயத்திற்கு உள்ள தன்மையெல்லாம் திருபகத்திற்கு வரது என்பதையும் ஆலோசிக்காமல், பெருமானுக்குள்ளான ப்ரஹ்மம் ஸர்வாதந்த்ரியமிதம் முதலானவையெல்லாம் பிராட்டிக்குமுண்டு என்று விதண்டாவதம் செய்யும் ஐந்தாவது பக்ஷம் விதவான்களால் விலக்கத்தக்கது. [வி. வி. 24]

37. ஸ்ரீபராசரபட்டர் அஷ்டஸ்லோகியில் த்வயத்தின் பொருளை விவரிக்கும் முதல் ஸ்லோகத்தில் "ஸ்ரீ" ஸப்தத்தின் பொருளாக 'நேத்ருத்வம்' என்று 'புருஷகாரத்வமே பிராட்டிக்கு உள்ளது என்று காட்டினார். "மிதுந பரம்ப்ராயம்" என்று ப்ராயம் பெருமானும் பிராட்டியுமாகிற இருவருமான சேர்த்தியே எனக்காட்டினார். இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் "ஈஸாநாம் ஜகதாமதிஸா துமிதாந நித்யாநபாயாம்ஸ்ரியம்ஸ்ரீநித்யம்" [விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாயிருக்கையாலே உலகுக்கு ஈஸ்வரியாயிருப்பவளாய். எம்பெருமனை என்றும் விட்டுப்பிரியாதிருப்பவளான ஸ்ரீதேவியை ஆஸ்ரயித்து] என்று பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயிப்பதைப் பிரித்துச்சொல்லி,

"ஆஸ்ரயணே நிதா கிவ குணஸ்ய அங்கீ ஹரே: ஆஸ்ரயே இஷ்டோபாயதயா"

[ஆர்யாபிப்பதற்கு உதவும் வாத்ஸல்யம், ஸ்வா மித்வம், ஸௌபரீல்யம், ஸௌஸ்ப்யம் என்னும் குணங்களோடு கூடிய எம்பெருமானுடைய இருதிருவடிகளையும் நான் புகழுவத் ப்ராப்தியாகிற புலனுக்கு உபாயமாகப்பற்றுகிறேன்] என்று அருளிச்செய்வதன் மூலம் உபாயவத்வத்தில் பிராட்டிக்கு அந்வயமில்லையென்று மிகத்தெளிவாகக் காட்டினார். 'ஸ்ரியா ச ஸஹிதாய' என்று தொடங்கும் மேல் பகுதியில் கைங்கர்யம் பிராட்டியும் பெருமானுமான சேர்த்தியிலேயே செய்யப்பட வேண்டுமென்று காட்டினார். இதிலிருந்து பிராட்டிக்கு எம்பெருமானுக்குப்போலே உபாயத்வம் உண்டு என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் புட்டராலே பிடரிசையப்பிடித்துத் தள்ளப்பட்டது என்று தெளிவாகத் தெறுகிறது.

38. புட்டர் ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாம பூஷ்யத்தில் "ஸ்ரீது:" [நாமம் 612] என்னும் திருநாமத்திற்கு "தஸ்யா: ஜீவாது: இத்யர்தது: தச்ச்ரயணோ ஹி ஸா ஸ்ரீ நிருச்யதே" [பெரிய பிராட்டியாருக்கு உயிரளிப்பவன் என்று பொருள். 'ஸ்ரயதேசபரம் பதம்' (பரம்பராப்யமான எம்பெருமானை ஆர்யமித்திருக்கையால் "ஸ்ரீ:" எனப்படுகிறான்) என்கிற திருத்தியின்படி எம்பெருமானை ஆர்யமித்திருப்பதால் என்றே அவன் "ஸ்ரீ:" எனப்படுகிறான்] என்று பூஷ்யமிட்டு, "உன்னைப் பிரிந்தால் நானும் லக்ஷையும் இல்லையாவோம்" என்னும் இனையபெருமான் வாக்க்பத்தைப் பிராட்டியின் இந்த இல்வுக்கு ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார். இதிலிருந்து பிராட்டியின் ஸத்தை எம்பெருமானுக்கு அநீனமானது என்பதே புட்டர் திருவுள்ளம் என்று விளங்குகிறது. ஆகையால் அவர் பஞ்சமபக்ஷத்தை ஆசிரித்திருக்க இடமேயில்லை. 'ஸ்ரீம:' என்னும் அடுத்த திருநாமத்திற்கு "ஸ்ரீதேவிக்கும் ஸரண்" என்று பொருள்கொண்டு ஸ்ரீதேவியின் ஸத்தைக்குக் காரணமாயிருப்பவன் என்று கருத்துரைத்து, 'ஸ்ரீதேவியைத் தன்னை நியமிப்பவனாகக்

கொண்டவன்' என்னும் இரண்டாவது பொருளையும் காட்டி, "இவனுடைய எல்லாநிலைகளையும் நிலைதிருத்துபவனாக இருப்பவன் ஸ்ரீதேவி" என்று கருத்துரைத்து, "பும்பரதூந ஸர்வரேஷா?" [சித் அசித் ஸர்வரன என்னும் மூன்று தத்துவங்களுக்கும் ஸர்வன்] என்னும் பிராட்டியின் திருநாமத்தையும் ப்ரமாணமாகக் காட்டுகிறார். "ப்ரேமபாரதந்த்ரியத்தால் இவன் எம்பெருமானுக்கும் ஸர்வரியாகிறான் என்பதே இந்த நாமத்திற்குப் பொருள்" என்று சது:ச்சலோகீ இரண்டாவது ஸ்லோக பூஷ்யத்தில் தேசிகன் உணர்த்தியுள்ளார். "ஆகையால் பெருமான் பிராட்டியின் ஸத்தைக்குக் காரணம், ப்ரேமத்தாலே அவனும் அவன் சொல்வழி நடப்பான்" என்பது இவ்விரண்டு பொருள்களிலிருந்தும் தெறுகிறது. இது பஞ்சமபக்ஷத்திற்கு எப்படிப் பொருந்தும்? அடுத்த நாமமான "ஸ்ரீதிவாஸ:" என்பதற்குப் பொருள் எழுதும்போது "கற்பகக் கொடிக்குக் கற்பகமரமானது தூரகமாயிருப்பது போலே பிராட்டிக்கு என்றும் தூரக லாயிருப்பவன்" என்று பொருளுரைப்பதன் மூலம் "பிராட்டியையும் தரித்து நிற்பவன் எம்பெருமானே" என்று காட்டிப் பஞ்சமபக்ஷத்தைப் புறக்கணித்தார்.

'ஸ்ரீதர:' என்னும் 617 வது திருநாமத்திற்கு பூஷ்யமிடும்போது "ரத்னமானது, ஒளியைப்போலவும், புஷ்பமானது மணத்தைப்போலவும், சந்திரன் நிலவொளியைப்போலவும், அமுதம் இனிமையைப்போலவும் பிராட்டியை இயல்வாகவே தரிப்பவன்" என்று அருளுவதன் மூலம் எம்பெருமானுக்குப் பெருமையை அளிக்கும் பிராட்டி அவனுக்கு இயல்வாகவே உடைமையாயிருப்பவன் என்று த்ருஷ்டாந்தங்களையிட்டுக் காட்டினார்; இதன் மூலம் பஞ்சமபக்ஷத்தைப் பிடரி பிடித்துத்தள்ளினார்.

பெரியஜீயர் என்னும் நாராயணமுனி

89. ஸ்ரீபராசரப்பட்டருக்கும் வங்கிபுரத்துநம்பிக்கும் சிஷ்யரான பெரியஜீயர் என்னும் நாராயணமுனி ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யம் ஒன்று இப்பற்றியதாக ஸ்ரீதேசிகள் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் எடுக்கிறார். தேசிகள் காட்டியபடி பெருமானோடு பிராட்டிக்குத் துல்யமான ஸர்வரத்வத்தைக் கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் எந்தப்பூர்வாசார்யர்களாலும் தம் நூல்களில் எடுக்கப்படாததைக் கண்டு சிலர் சென்னை ஓரியண்டல் மானுஸ்க்ரிப்ட் லைப்ரரியிலிருந்து கோமடம் ரங்கநாதர் என்பவர் எழுதிய ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யத்தைப் பிரதியெடுத்து அதில் இயற்றியவரின் பெயரை ரங்கநாதமுனி என்று திருத்தி, அதில் ஐந்தாவது பக்ஷத்தைத் தழுவிப் பலலாக்யங்களை இடைச்செருகல் செய்து “நஞ்ஜீயர் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யம்” என்னும் பெயரில் ஒருசுவடியைத் கயாரித்து அதுதிருவவூர்ந்தரபுரத்தில் கடிவநதியில் தங்களுக்குக் கிடைத்ததாகப் பெரும் பொய்யைக்கூறி அதை அச்சிட்டனர். “நஞ்சீயருக்கு நாராயணமுனியென்றோ, ரங்கநாதமுனியென்றோ, பெரியஜீயரென்றோ பெயர் கிடையாது. பட்டரையல்லது அறியாது அவர் வங்கிபுரத்து நம்பியை ஆர்யசித்திருக்க இடமே இல்லை. ஆகையால் நஞ்ஜீயரை விடப் பெரியவராகையாலே, பெரியஜீயர் என்று தேசிகனால் வழங்கப்பெற்றவராய், நாராயணமுனி என்னும் பெயரையுடையவராய் ஸுதர்சனசாதக கர்த்தராய் புருஷஸூக்தம், நாராயணஸூக்தம் முதலானவற்றுக்கு வ்யாக்யானம் செய்தவராகப் பூர்வாசார்யர்களால் எடுக்கப்படும் கூரநாராயணஜீயரே இவர் என்பது வெளிப்படை. அவருக்கும் ரங்கநாதர் என்றோ ரங்கநாதமுனியென்றோ பெயர்கிடையாது. இவர்கள் அச்சிட்டிருக்கும் நூல் அநுருடையதுமல்ல. மேலும் 20 வது பரானில் தம் ஸ்தோத்ர வ்யாக்யானத்தில் ஸுபருபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திகளுக்குப்

பிராட்டி எம்பெருமானை ஆர்யசித்திருப்பதாக நாராயணமுனி அருளியிருப்பதை நாம் எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம், ஆகையால் பிராட்டிக்குத் துல்யஸ்வரத்வத்தைக் கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை நாராயணமுனி தம்ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்க இடமே இல்லை. நஞ்சீயர் ஸ்ரீஸூக்தபாஷ்யம் செய்திருக்க இடமேயில்லாமலிருக்க, அவர்மேல் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை ஏறிடுவதற்காக இப்படி ஒரு க்ரந்தத்தையே கலப்பித்த அடாத செயலைச் செய்தது உண்மைக்கும் நேர்மைக்கும் மதிப்பளிக்கும் அனைவராலும் கண்டிக்கத்தக்கது. [வி-வி 27, 28]

ஸ்ரீதேசிகள்

40. ஸ்ரீதேசிகள் நியாயஸித்தாருஜ்ஜனத்தில் “ஸ்வஜ்ஞாநஸ்வோத ஸமஸ்தத்வாஸ்ய ஸரீரகத்வம்” [தன்னுடைய ஜ்ஞாநமும் தானும் தவிர்த்த மற்ற எல்லாத்ரவ்யங்களையும் ஸரீரமாகக் கொண்டிருக்கை] என்று ஸர்வர லக்ஷணத்தைக் காட்டினார். பிராட்டி ஸர்வோஸ்வரனையும் அநுருடைய ஜ்ஞாநத்தையும் காட்டிலும் வேறுபட்டதொரு சேதத்ரவ்யமாயிருப்பவள் என்பதை எவராலும் மறுக்க இயலாது. ஆகையால் பிராட்டியும் எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமென்றும், முக்யமான ஸர்வர லக்ஷணத்தைப் பிராட்டிக்கு தேசிகள் திருவுள்ளம் பற்றினி லையென்றும், நாலாவது பக்ஷத்தில் சொன்னபடி உபயாஸ்பூதி ரோஷியாகையாலே பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு அடங்கியவளாய் ஸர்வர வடுப்பில் சேர்க்கப்படவேண்டியவள் என்றே திருவுள்ளம் பற்றினார் என்று விளக்குகிறது. தேசிகள் காட்டிய மற்ற ஸர்வர லக்ஷணங்களும் பரப்ரஹ்மமாயிருக்கையாகிற முக்யேஸ்வரகலா இவருக்கு இல்லை என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. “ஸர்வோஸ்வரத்வம்” என்னும் லக்ஷணம் எம்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்றவர்களுக்கே ஸர்வரியாய் இருக்கும் இவருக்குப் பொருந்தாது என்பதுவெளிப்படை. “ஸர்வோஷித்வம்” [அனைவர்க்கும் ரோஷியாயிருக்கை], “ஸர்வாதார்த்வம்”

புலையார்க்கும் ஆதாரமாயிருக்கை] என்னும் லக்ஷணங்
கறும் அப்படியேயாம். 'ஸாவ பூஸ்பரத்யத்வம்' [எல்லாப்
புலன்களையும் அளிப்பவனும் இருக்கை] என்னும் லக்ஷண
மும் பாப கர்மங்களுக்கு அஃகுதாதிக்ரஹையான (கோபம்
என்பதையே அறியாதவனான) இவன் தண்டனையாகிற
பலனை யளிப்பது இயலாதாகையாலே பிராட்டிக்குப் பொருந்
தாது என்பது வெளிப்படை. "ஸ்வத: ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம்"
[இயற்கையிலே ஸத்ய ஸங்கல்பத்வத்தை உடையவனா
யிருக்கை] என்னும் லக்ஷணமும் எம்பெருமானுடைய
நித்ய ஸங்கல்பத்தாலே ஸத்ய ஸங்கல்பையாயிருக்கும்
இவனுக்குப் பொருந்தாது. 'ஸர்வகார்ய உத்தபாத்யத்வம்'
[எல்லாக்காரியம்பொருளையும் உண்டாக்குவாராயிருக்கை]
என்னும் லக்ஷணத்தாலும் உலகிற்கு மூலகைக் காரண
மான எம்பெருமானை முக்யேஸ்வரனாகவும் அபரத்யாத கார
ணமான இவனை ஸர்வரகோடியைச் சேர்ந்தவளாகவுமே
தேசிகன் திருவுள்ளப்படி கொள்ளமுடியும். 'ஸர்வகர்ம
ஸமாபரத்யத்வம்' [எல்லாக்கர்மங்களாலும் ஆராதிக்கத்
தக்கவராயிருக்கை] என்னும் லக்ஷணத்தாலும் விசேஷ்ய
மான எம்பெருமானை முக்யேஸ்வரனாகவும், விசேஷண
மான இவனை ஸர்வர வகுப்பில் சேர்ந்தவளாகவுமே தேசி
கன் திருவுள்ளப்படி கொள்ளமுடியும். இனி 'வ்யாபகத்வே
ஸதி சேகநத்வம்' [அனைத்தையும் வியாபித்திருக்கும்
சேகநனாயிருக்கை] என்னும் ஒரு லக்ஷணமே முக்யேஸ்வர
னான எம்பெருமானுக்கும் ஸர்வர வகுப்பைச் சேர்ந்த
பிராட்டிக்கும் பொதுவான லக்ஷணமாய் அமைகிறது.
இந்த ஸர்வரலக்ஷணங்களையும் நாம் இனிக்காட்டப்போகும்
நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட தேசிக ஸ்ரீஸூக்திகளையும் காணும்
நடுநிலையாளர்க்கு தேசிகன் நாலாவது பக்ஷத்தையே கைக்
கொண்டவரேயொழிய ஐந்தாவது பக்ஷத்தை அணுமனவும்
ஆதரித்தவரல்லர் என்பது விளங்கும்.

41. ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனத்தில் தேசிகன் ஐந்தாம்
ஆனந்தம் முதலான குணங்களில் பிராட்டிக்கும் பெரு
மானுக்குமிடையே அத்யந்த ஸாம்யம் உண்டென்றும்,
ஐக்யத்தகாரணத்வம் ஸேஷித்வம் ஸரயத்வம் ப்ராப்யத்வம்
ஆகியவற்றில் ஸாம்யமே உண்டென்றும் அருளிஞர். ஆகை
யால் ஐக்யத்தகாரணத்வம் முதலானவற்றில் தம்பதிகளிடையே
பேற்றுமையும் உண்டென்று விளங்கும். "ஸக்தித்வ வாதா
ஸ்து பத்நீத்வாதிருபணை விசேஷணத்வ-அபிப்பிராயா: ஸ்ரு
ஷ்ட்யாதி, வ்யாபாரேஷு ஸமாநஸ்தயபா ப்ரேரகத்வேந ஸஹ
காரித்வ-அபிப்பிராயாவா" [பிராட்டிபெருமானுக்கு சக்தி என்று
கூறும் வசனங்கள் பத்னியாகவும் சரிமமாகவும் இருந்
து கொண்டு பிராட்டிபெருமானுக்கு விசேஷணமாக இருக்கிறார்
என்னும் கருத்தை உடையவை. எம்பெருமான் ஸ்ருஷ்டி முத
லான செயல்களைச் செய்யும் போது அதனால் உண்டாகும்
ஆனந்தத்தில் பங்கு கொள்வதன் மூலமும், அவனை அவ்
றைச் செய்யும்படி தூண்டுவதன் மூலமும் அவனுக்குத்
துணை புரிகிறார் என்னும் கருத்தை உடையவை என்றும்
கொள்ளலாம்] என்று அருளிசிறுக்கையாலே "பிராட்டி
ஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றை நேரே செய்வதில்லை. அவனைத்
தூண்டுவது முதலானவற்றைச் செய்வதன் மூலம் அபரத்யாத
ஐக்யத்தகாரணமாகிறார்" என்ற நாலாவது பக்ஷத்தையே
தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றுகிறார் என்று விளங்குகிறது. பிராட்
டியை எம்பெருமானுக்கு விசேஷணமாகவே கூறுகையாலும்
இருவரையும் துல்யமாகக்கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை
அவர் ஆதரிக்கவில்லை என்று தேறுகிறது. [வி-வி 17. 18]

42. ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனத்தில் பாஞ்சராதர் சஸத்
திரத்தில் பிராட்டியை வ்யூஹங்கள்போலே எம்பெருமா
னின் மற்றொரு நிலையே என்று சொல்லியிருப்பதை எப்

படி நிர்வஹிப்பது என்பதைக் காட்டுகையில், அவை அவதார விஷயங்கள் என்று கூறி, "ஸர்வஸ்ய புகுவதாத்மகத்வேத புகுவதவஸ்தாபேதுத்வாத்" [லக்ஷ்மியின் அவதாரங்களும் புகுவாணை அந்தர்யாமியாகக் கொண்டவையாகையாலே அவனுடைய ஒரு நிலையாகவே இருக்கின்றனவாகையாலே] என்று அருளியிருக்கையால் எம்பெருமானே பிராட்டிக்கும் அந்தர்யாமியாய் ப்ரகாரியாமிருப்பவன் என்று தேசிகன் தெளிவாக அருளிச் செய்திருக்கிறார். இருவரையும் துலயமாசுக்கருதும் ஐந்தாவது பக்ஷம் இந்த ஸ்ரீ ஸூக்த்யாலும் தள்ளப்பட்டதாகிறது. (இந்த இடத்திலேயே பிராட்டி பெருமானுக்கு ஸ்ரீரமென்னும் ஸோமாசியாண்டானின் வடிவத்திலுங்கேடப் ஸ்ரீ ஸூக்தியை மேற்கோளாக தேசிகள் எடுக்கிறார் என்பது குறிக்கொள்ளத்தக்கது.)

43. தேசிகன் ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம் ஈஸ்வரபரிச்சேதத்தில், "லக்ஷ்யாயா ஸமஸ்தசித்தசித் ப்ரபஞ்சோ வ்யாப்யஸ்ததி, ஸஸ்யது ஸாபி ஸர்வம்" [லக்ஷ்மியால் சேதநாசேதங்கள் அடங்கிய எல்லா உலகங்களும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளன. அவளுடைய ஈஸ்வரனா நாராயணனால் இந்த எல்லாவில்கங்களோடு அவளும் வியாபிக்கப்பட்டுள்ளாள்] என்னும் பஞ்சராத்ர வசனத்தை எடுத்திருக்கிறார். இதனால் பிராட்டியைப் பெருமான் வியாபிக்கவில்லையென்றும் நியமிக்கவில்லையென்றும் கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் தேசிகனால் அறவேபுறக்கணிக்கப்பட்டமை விளங்குகிறது. [வி. வி. 17]

44. ந்யாயஸித்தாஞ்ஜனம் ஈஸ்வரபரிச்சேதத்தின்கடைசியில், "அதஃஸித்தம் அஸோஷிதசித் ப்ரகாரம் ப்ரஹ்மஏக: ஸ்ரீமந்நாராயண இதி" [எல்லாச் சேதநாசேதங்களையும் ப்ரகாரமாகக் கொண்ட ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஒருவனே ப்ரஹ்மம் என்று இவற்றிலிருந்து தேறிற்று] என்று அருளியுள்ளார் தேசிகள்.

இருவரும் ஸமமான ஈஸ்வரர்கள் அல்லது இருவரும் ப்ரஹ்மம் என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் தேசிகனுக்கு அபிமேதமல்ல என்று இதிலிருந்து விளங்குகிறது. ('ஸ்ரீமந்நாராயணை:' என்பது ஸ்ரீதேவியால் நிரூபிக்கப்படும் நாராயணன் என்றே பொருள்படும்.)

45. தேசிகன் சது:ஸ்லோகே புரஷ்யத்தின் மங்களஸ்லோகத்தில், "சாரீரக ஸாஸ்த்ரங்களின் நாலு அத்தியாயங்களில் முறையே லோகஸ்வாமியாகவும், தடையற்ற எல்லையற்ற மகிளையை உடையவனாகவும், பலன்களைக் கொடுப்பவனாகவும், பலனியிருப்பவனாகவும் எந்த எம்பெருமான் சொல்லப்பட்டானோ, அவனுக்குத் துணையாய் இருப்பவளாய், அவளை அடைவதில் நமக்குள்ள பயத்தைப் போக்குகிறவளான ஸ்ரீதேவியை மெய்ஞ்ஞானியான யாமுன முனி சது:ஸ்லோகியில் துதிக்கிறார்" என்று அருளிச் செய்து, புரஷ்யத்தின் தொடக்கத்திலும், எம்பெருமானே ப்ரஹ்ம ஸூக்தரத்தின் நாலு அத்தியாயங்களிலும் அறியப்படுகிறுனென்றும், அவனுடைய ஸர்வாதிகதவத்தை வெளிப்படுத்தவே அவனுடைய பத்தியின் பெருமைகளைச் சது:ஸ்லோகியில் ஆளவந்தார் பேசுகிறார் என்றும் தேசிகள் தெள்ளத்தெளிவாக அருளியுள்ளார். ஆகையால், பிராட்டியும் பெருமானும் துலயமானவர்கள் என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷக்கருத்தைத் தவறு வ்யாக்யானத்தின் தொடக்கத்திலேயே தேசிகள் தள்ளியிருக்கிறார் என்று விளங்குகிறது. [வி. வி. 28-29]

46. 'புருஷோத்தம' ஸப்த, வ்யாக்யானத்தில் "அவதாரோபி ஸ்ரீ லெனா - நாரீணா உத்தமேத்யுச்சதே | ஏவமஸ்யா: பதிஸம்பந்தோந ப்ரகாஷ உக்த: ||" [அவதாரத்திலும் இவள் 'பேண்களுக்குள் தலைகிறந்தவன்' என்று

சொல்லப்படுகிறான். இப்பதத்தால் இவனுக்கு எம்பெருமானுடைய ஸம்பந்தத்தாலே உண்டான பெருமை சொல்லப்படுகிறது] என்று வியாக்யானம் செய்கையால், பாரதந்த்ரியத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட ஸ்த்ரீகளுக்குள் தலைமை பெற்றவன் பிராட்டியென்று, ஸ்வாதந்த்ரியத்தை ஸ்வரூபமாகக் கொண்ட புருஷர்களுள் தலைமைபெற்றவன் எம்பெருமான் என்றும் அருளிச் செய்கிறார். அவனுடைய ஸம்பந்தத்தாலேயே இவனுக்குப் பெருமை என்றும் அருளிச் செய்கிறார். ஆகையால் “ஸ்வாதந்த்ரியமே இவனுக்கு ஸ்வரூபம்; இருவரும் துல்யமான ஈர்வரர்களே” என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷம் தேசிகனால் ஆதரிக்கப்படவில்லையென்று விளங்குகிறது.

47. “ஸ்ரீரீதயேவ ச நாமதே” [ஸ்ரீ: என்பதே உந்திரு நாமமாகிறது] என்னுமிடத்திற்கு வியாக்யானம் செய்யும் போது தேசிகன், ‘எம்பெருமானை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறான்’ முதலான நிருத்திகளைக் காட்டி “நிஸ்ஸங்கல்பா நிரஸரயேதி நாமது—“ஸ்ரயதே ச பரம் பதம்” இத்யாத் யவிரோதேந் நேயம்—அகலங்காஸிமுதாதாரா இதி பூர்வோகதாது ஸாராசச் | அப்ருதோ ஹி பரமாதாரா, ததூதாரா ச இயம் | அத ஏவஹி ஸோடபி ஸ்ரீநிவாஸ: ஸ்ரீதர: இதி ச ஸமாங்க்யாயதே | உத்தம் ச ஸ்ரீஸாத்வதே யதோஹிமா ஸ்ரயஸ்சாஸ்யா பூர்த்திரமம் ததூராத்மிகா இதி |” [‘நிஸ்ஸங்கல்பா நிராஸரயா’ (ஸங்கல்பமில்லாதவன், தனக்கோர் ஆஸ்ரயமில்லாதவன்) என்று லக்ஷ்மீ ஸஹஸ்ரநாமத்தில் உள்ள ஆஸ்ரயமில்லாதவன் என்னும் நாயத்திற்கு ‘அவன் பரமாத்மாவை ஆஸ்ரயித்திருக்கிறான்’ என்னும் நிருத்திக்கு முரணில்லாதபடி ‘பரமாத்மாவைத் தவிர வேறு ஆஸ்ரயமில்லாதவன்’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். அந்த நாமங்களிலேயே ‘அகலங்கா அப்ருதாதாரா’ என்று இதற்குமுன் படிக்கப்பட்ட நாமங்களோடு அப்போதுதான்

பொருத்தமாயிருக்கும். ‘அம்ருத:’ (மரணமில்லாதவன்) என்று சொல்லப்படுபவன் பரமாத்மா; அவனை ஆதாரமாகக் கொண்டவன் இவன் என்பது ‘அம்ருதாதாரா’ என்னும் நாமத்திற்குப் பொருள்; இப்படி இவளுக்கே ஆதாரமாக அவன் இருக்கையாலே தான் அவன் ‘ஸ்ரீநிவாஸன்’ என்றும் ‘ஸ்ரீதரன்’ என்றும் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் படிக்கப்படுகிறான் ஸ்ரீஸாத்வத ஸம்ஹிதையிலும், “நான் அப்பிராட்டிக்கு ஆஸ்ரயமாயிருக்கையால் என் ஸ்வரூப ரூபங்கள் அவனை தரித்து நிற்கின்றன்” என்று எம்பெருமானுடைய வார்த்தையாகச் சொல்லப்பட்டது] என்று “பிராட்டிக்கு எம்பெருமான் ஆதாரமாக இருக்கிறான்” என்று தெளிவாகக் காட்டியிருக்கையால், “பெருமானும் பிராட்டியும் ஒருவர்க்கொருவர் ஆதாரமல்லர்; இருவரும் ஸமமானவர்களே” என்றும் பஞ்சமபக்ஷத்தை தேசிகன் மனத்தாலும் நினைத்த வரல்லர் என்று விளங்குகிறது.

48. ‘புரும: கதம் த்வாம் வயம்’ என்னுமிடத்துக்கு வியாக்யானம் செய்கையில் தேசிகன் ‘ததிதரஸர்வஸேஷித்வேந ப்ரலித்தாம்’ [எம்பெருமானைத்தவிர மற்ற அனைவருக்கும் ஸேஷியாக ப்ரலித்தி, பெற்றபிராட்டியாகிற உன்னை] என்று அருளிச்செய்கையாலே பிராட்டிக்கு ஏகோந் ஸேஷித்வத்தை இசையும் நாலாவது பக்ஷத்தையே தேசிகன் ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி போல விளங்குகிறது. இதன இசையாத ஐந்தாவது பக்ஷம் தேசிகனால் வெகுதூரம் தள்ளப்பட்டது என்று புலனாகிறது.

49. முதல் ஸ்லோக வ்யாக்யானத்தில் தேசிகன் பிராட்டியைப்பற்றிய புறமத்தவர்களின் பல கருத்துக்களைக் கண்டிக்கிறார். ‘பிராட்டியை எம்பெருமானுடைய ஸத்தை, அஹந்தை என்றெல்லாம் பாஞ்சராத்ரம் கூறுகையாலே இவன் தனியான சேத்தையல்லன்’ என்பதைக் கண்டிக்கும் போது “ஸத்தாதி: ஸுப்தாஸ்த்வஸ்யாம் புக்யவ

தூந்தரங்கு விசேஷுண த்வாமிப்ராயாசு" [இவன் விஷயமாக ஸத்தை அஹந்தை முதலான சப்தங்களை வழங்கியிருப்பது எம்பெருமானுக்கு இவன் அந்தரங்கு விசேஷுணமாயிருப்பவன் என்னும் கருத்துடையது.] என்று தேசிகன்பிராட்டியை எம்பெருமானுக்கு விசேஷுணமாக அருளிச்செய்கையாலே இருவரும் ஸமமானவர்கள் என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷம் அவரால் தள்ளப்பட்டது.

50. அந்தப் பரகரணத்திலேயே "ஒரு பாதி நாராயண னாகவும், ஒரு பாதி லக்ஷ்மியாகவும் உள்ள திருமேனியை எம்பெருமான் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பதிலிருந்து பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் விசுவரூப ஐயமும் ஸ்வரூப ஐயமும் பேதாபேதமும் உணர்த்தப்படுகிறது" என்னும் புறமதத் தவர்களின் ஒரு கருத்தை எடுத்து, அதற்குப் பரமானமாக

'த்வம் யாத்நுஸோஸவி கமலாமபி தாத்நுஸீம் தே தாராந் வதநதி யுவயோ: நது பேதகூந்த: |
மாயாவிபக்த யுக்திநும ஏகமேவ

த்வாம் மாதரம் ச பிதரம் ச யுவாநமாஹு: ||'

[விஷ்ணுவை, வாதி, காரம்]

[எம்பெருமானே! நீ எத்தகையவனோ அத்தகையவனாகவே யிருக்கும் லக்ஷ்மி தேவியை உனக்கு மனையியாகக் கூறுகிறார்கள். உங்கள் இருவருக்கிடையே வேறுபாட்டின் வாஸனையும் கிடையாது. மாயையினால் வேறுபாட்டிற்கும் யுவதி உடலைக்கொண்ட உன்னைத் தாயாகவும், யுவாவின் உடலைக் கொண்ட உன்னைத் தந்தையாகவும் கூறுகிறார்கள்.] என்னும் ஸ்லோகத்தைக் காட்டி அக்கருத்தைக் கண்டிக்கும் போது "பெருமானும் பிராட்டியுமாகிற இருவரும் தாமே வீரும்பி அத்தகையதொரு திருமேனியை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றே இதற்குப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். இந்த விசுவரூப ஐயத்தைக் கொண்டு ஸ்ருதி முதலான வற்றோடு முரண்பட்ட ஸ்வரூப ஐயத்தைப் பொருளாகக்

கொள்ளலாகாது" என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார் தேசிகன். இந்த ஸ்லோகம் பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் எந்த வேறுபாடும் இல்லை என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தையும் ஆதரிப்பது போல் அமைந்திருக்கிறது. தேசிகன் உண்மையில் அப்பக்ஷத்தை ஆதரித்திருந்தால் இந்த ஸ்லோகத்தைக் கொண்டு அவர் அதை ஸாதித்திருக்கலாமே. அப்படி ஸாதிக்காததிலிருந்து அப்பக்ஷத்தை ஆதரிக்க அவர் கனவிலும்கருதவில்லை என்று தெரிகிறது.

51 இரண்டாவது ஸ்லோகத்தில் 'லோகைகேஸ்வரி' என்னும் பதத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்கையில் "லோகைகேஸ்வர: - பரமான ஸித்ததானம் ஸர்வேஷாம் அதுனிதி ஸ்ஸ்வர:." [பரமானங்களால் அறியப்படும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஒப்பற்ற ஸ்ஸ்வரன் லோகைகேஸ்வரன் ஆகிறான்.] என்று லோகைகேஸ்வர ஸ்ரீபுத்தாலே எம்பெருமானைக் கூறுவதாகச் சொல்லி, அதற்கு ஸ்ருதி கீழை முதலான பரமானங்களைக் காட்டி "சதுருசு - ஸ்ஸ்வர பத்தித்வாநிஷ லோகைகேஸ்வரி இதுயுத்தம்" [இப்படிப்பட்ட ஸ்ஸ்வரனுடைய பன்னியாகையாலே இங்கு இவனை லோகைகேஸ்வரி என்று அழைத்தார்.] என்று பரவ்யமிட்டார் தேசிகன். ஸர்வ பூதேஸ்வரத்வ வசநஸாய யத்தாலே இருவரும் முக்யேஸ்வரர்கள் என்னும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை தேசிகன் தழுவி இருந்தால் "இருவரையும் ஸர்வபூதேஸ்வரர்களாக ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே இவனும் முக்யேஸ்வரியே" என்றல் வமோ இங்கு வ்யாக்யானம் இட்டிருக்கேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் "உலகிற்கு ஒப்பற்ற ஸ்ஸ்வரன்" என்று எம்பெருமானைச் சொல்லி 'அனனுடைய பத்தியாகையாலே இவன் லோகைகேஸ்வரியாகிறான்' என்ற வ்யாக்யானமிட்டிருப்பதிலிருந்து தேசிகன் ஸ்ரீபுத்தாலே பக்ஷத்தையே தழுவிவார் என்பதும், ஐந்தாவது பக்ஷத்தைக் கன்னிலும் எண்ணுதவர் என்றும் தெறுகிறது.

52. “ஆநீதவாதம் ஸ்வதயாததேகம்” [எல்லாப் பொருள்களும் இல்லாமலிருந்த ப்ரளயகாலத்தில் எவ்வை யோடு கூடிய ஒன்றான பரம்பொருளை இருந்தது] என் னும் வேதேவாக்யத்தைக் கொண்டு ‘ஸ்வதயா’ ஸப்தத்தால் சொல்லப்படும் பிராட்டிக்கும் முக்ய ஜகத்காரண த்வம் உண்டு என்று சிலர் வாதம் செய்கிறார்கள். இந்த வாதத்தை தேசிகன் இரண்டாவது ஸ்லோக பூஷ்யத்தில் பல காரணங்களைக் காட்டி மறுத்திருக்கிறார். அவற்றில் முதலாவது காரணம் ‘ஸ்வதயா’ ஸ்வஸத்தாகஸ்ய தஸ்ய அந்யாதீத ப்ரணைநத்வ அஸம்பவாத” [தனக்கு அதீனமான (உட்பட்ட) எல்லாப் பொருள்களின் ஸத்தையையும் உடைய ப்ரஹ்மத்திற்கு, பிராட்டியுள்ளிட்ட மற்றெருவ ருக்கு வசப்பட்ட வாழ்ச்சியுடையதாயிருக்கை பொருந்தா தாகையால்] என்பது இவ்வாக்யம் ‘பிராட்டியின் ஸத்தை எம்பெருமானுக்கு அதீதம். அவனுடைய ஸத்தை பிராட் டிக்கு அதீதமல்ல’ என்னும் நாலாவது பக்ஷத்தையே தழுவிருப்பதால் ஐந்தாவதுபக்ஷத்தை வெகுதூரம் தள்ளி கிறது. இரண்டாவது காரணம் ‘ஸ்வதயா’ ஸப்தத் தைப் புராண ப்ரயோகத்தைமட்டும் கொண்டு லக்ஷ்மீ விஷயமாகக் கொள்ளுவதைக்காட்டிலும், “ஸ்வஸமிந் தியதே” என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ‘ஸ்வதயா’ ஸப்தம் ப்ரஹ்மத்தின் ஸத்தையையே குறிப்பதாகவோ, அல்லது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வதயாரண (அனைத்தையும் தாவிக்கும்) ஸாமர்த்யத்தையே குறிப்பதாகவோகொள்ளுவதே பொருந் தும் என்பது. இதற்கு ஆதாரமாக ஸ்ரீபூஷ்யகாரர் ப்ர ஹ்மஸூத்ரம் 2-4-7ல் “ஆநீதவாதம் என்று தொடங் கும் வேதவாக்யத்தாலே பரப்ரஹ்மம் ஒன்றே பிரளய காலத்தில் இருந்தது என்று சொல்லப்படுகிறது” என்று அருளிச் செய்ததை மேற்கோளாகக்காட்டுகிறார் தேசிகன். இதிலிருந்து ஸ்ரீராமானுஜரும் ஸ்ரீதேசிகனும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை அணுவளவும் ஆதரித்தவர்களல்லர் என்று விளங்

குகிறது. இதற்குமேல், ‘ஸ்வதயா’ ஸப்தத்திற்கு லக்ஷ மியையே பொருளாகக் கொண்டாலும், ‘அவள் ப்ரஹ்மத் தோடு கூட இருந்தாள்’ என்ற லித்திக்கும் என்னும் முன்னுதவு காரணத்தையும், “பிராட்டியால் ப்ரஹ்மம் உயிர் வாழ்கிறது” என்று பொருள் கொண்டாலும் இதற்கு எம்பெருமானுடைய ப்ரேமபராதந்த்ரியத்திலேயே தாத்பர் யமாகும்” என்னும் நாலாவது காரணத்தையும் காட்டு கிறார். இவற்றிலிருந்து தேசிகன் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை வெகுதூரத்தில் விலக்கியிட்டார் என்பது தெளிவாகத் தெறு கிறது. [ஸ்ரீ 93, 94].

53. ‘ஸ்வதயா தேவோ தேவத்வம்ஸநுதே’ [ஸ்ரத் தயா ஸப்தத்தால் சொல்லப்படும் பிராட்டியாலே தேவ னான எம்பெருமான் தேவத்தன்மையை அடைகிறான்] என் னும் வேதவாக்யத்தைக் கொண்டு ஐந்தாவது பக்ஷத் தைச் சிலர் சாதிக்க எண்ணுகிறார்கள். இவ்வாதத்தை இரண்டாவது ஸ்லோக பூஷ்யத்திலேயே மறுத்திருக்கி றார் தேசிகன்; ‘இயற்கையிலேயே பெருமைபெற்ற ஸூர் யனுக்கு தன் ஒளியாலே பெருமை மேலும் கூடுகிறது என்பது போலே, எம்பெருமானுக்குத் தன் பத்னியால் ஒருபெருமை உண்டாகிறது என்றே பொருள் கொள்ளவேண்டும்’ என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார் தேசிகன். இதுவும் நாலாவது பக்ஷத்தையே அவர் தழு வியவர் என்பதையும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை அறவே ஒதுக் கியவர் என்பதையும் கவனிக்கக் காட்டுகிறது.

54. ப்ரஹ்மபுராணத்தில் லக்ஷ்மிஸஹஸ்ரநாமத்தில் ‘அனைவரிலும் மேம்பட்டவள், அனைவரிலும் உயர்ந்தவள், அனைவரையும் இருப்பவள், உபமானயற்றவள்’ என்னும் நாமங்கள் படிக்கப்படுகின்றன ‘‘பரமாத்மாவுக்கு ஸமமான தோ அல்லது மேம்பட்டதோ ஒன்றுமில்லை’’ ‘‘எவனைக் காட்டிலும் மேலானது எதுவும் இல்லையோ’’ ‘‘ஈஸ்வரர்க் கெல்லாம் மேலான மஹேஸ்வரனும் இருக்கும் அவனை’’ ‘‘அசேதநப் பொருள்களையும் ஜீவர்களையும் தியமிக்கும்

தேவன் ஒருவனே" "இவ்வுலகிற்கு ஒருவனே அரசன்" "அசைவனவும் அசையாதனவுமான எல்லாப் பொருள் களையும் நியமிப்பவன், ஒருவனே" "ஒருவனே நியமிப் பவன், நியமிக்கும் இரண்டாவது பொருள் கிடையாது" "ஆணைத்தையும் நியமிப்பவன் விஷ்ணுவே" முதலான ஸ்ருதிஸ்மருதி வாக்கியங்களை யொட்டி எப்பெருமானைத் தவிர்த்த மற்றவர்களைக் காட்டிலும் பிராட்டிக்குப் பரதவத் தையே அந்தநாமங்கள் கூறுவனவன்றே கொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ரீதேசிகள் இரண்டாவது ஸ்லோகபுரஷ்யத்தில் அருளியுள்ளார். இதிலிருந்து அவர் நாலாவது பக்ஷத் தில் நிலைநிறைவர் என்றும், ஐந்தாவது பக்ஷத்தைக் கண்டபைச் செய்பவர் என்றும், ஆறாம் ஐந்தாவது பக்ஷத் தைத் தம் பக்ஷமாகக் கொண்டவர் என்று வாதிடுவது அவருக்குச் செய்யும் ஆசார்யத்வரோஹமேயாகும் என்றும் விளங்குகிறது [விசிஷ்டாத்தவைத் ஸமரக்ஷணம் பக்கம் 1, 2, 9 ஸ்ரீ 88 89]

55. சது:ச்லோகீ இரண்டாவது ஸ்லோகத்தின் புரஷ்ய யத்தில். பாஞ்சராத்திரஸம்ஹிதைகளில் பிராட்டிக்கு எப்பெரு மானோடு அத்யந்த ஸாம்யம் சொல்லுமிடங்களை எப்படி நிர்வஹிக்க வேண்டும் என்று விளக்குகிறபோது, ஸ்ரீ தேசிகள் 'அத்யந்தஸாம்யம்யஸ்யம் த்ரந்ஷ்டாந்த ஸ்வர ஸாக்ஷம் | ஸ்தாப்யம் நியத நிர்யூத, பத்நீத்யாத்ய விரோதத: ||' [பிராட்டிக்கு எப்பெருமானைத் தருஷ்டாந்தமமாகக் காட்டி அத்யந்த ஸாம்யம் வெளிப்படையாகச் சொல்லப் படும் இடங்களெல்லாம், எல்லாவிடங்களிலும் இவனுக்குச் சொல்லப்படும் தடையற்ற பத்நீதவம் முதலானவற்றோடு முரண்படாமல் நிர்வஹிக்கப்படவேண்டும்] என்று மிகத் தெளிவாகப் பிராட்டிக்கு எப்பெருமானோடு அத்யந்த ஸாம்யம் இல்லான்றாகாட்டியிருக்கிறார். இதிலிருந்து நாலா வது பக்ஷத்தை ஆதரிக்கும் தேசிகள் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை வெகுதூரத்தில் துரத்தியவர் என்று விளங்குகிறது. [ஸ்ரீ 96]

56. இரண்டாவது ஸ்லோகவ்யாக்யானத்தில் "முத்த னுக்குப் பரம புருஷனோடு மேலான ஒற்றுமை "பரமம் ஸாப்யம் உபைதி" என்னும் வேதவாக்கியத்திலும், 'மம ஸாதாரம்யமாகதா:' என்னும் கீதாஸ்லோகத்திலும் ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும், "ஜகத்வ்யயபாரவரஜம்" என்று ப்ரஹ்ம ஸ்ருத்திரத்தில் சொல்லியபடியே பரப்ரஹ்ம லக்ஷணமான ஜகத்காரணத்வம் முதலான ஆகாரங்களால் வேறுபாடு நினைநிறுத்தப்படுவது போலவே, இங்கும் (இப்பிராட்டி விஷயத்திலும்) ஆகவேண்டும்" என்று ஸ்ரீதேசிகள் ஸாதித் துள்ளார். இதிலிருந்து அவர் நாலாவது பக்ஷத்தைக் கைக்கொண்டவரேயொழிய, பிராட்டிக்கு முக்ய ஜகத் காரணத்வம் கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை ஆதரிப்பவரல்லர் என்பது நன்கு புரியும். [ஸ்ரீ 4, 85]

57. தேசிகள் மூன்றாவது ஸ்லோக புரஷ்யத்தின் இறுதியில் பிராட்டியின் மோக்ஷோபாயத்வவிஷயத்தில் நாய னராச்சான் பிண்டையோடு கருத்து வேற்றுமையைத் தெரி விக்கும்போது "மோக்ஷ ப்ரதேய புகுவதி முமுக்ஷுணாம் கட்டகதயவஷ்டா திஷ்டுதி ச ஸர்வஸம்மதம் | பரிபூர்ணாபுய ப்ரத்யாந ஸங்கல்பஸ்து புகுவத: ஸ்வஸ்யைவ வா ஸபத்நீ கஸ்ய வேதி யதாப்ரமாணம் புவது |" [மோக்ஷத்தை அளிக்கும் புகுவாணிடத்தில் முமுக்ஷுக்களுக்கு இவள் கட்ட கையாக (அவர்களைச் சேர்ப்பிக்கும் புருஷனாக பூதையாக) இருக்கிறாள் என்பது எல்லா ஆசார்யர்களும் இசைந்தது. பரிபூர்ண அநுபவமாகிற மோக்ஷத்தை அளிக்கும் ஸங்கல் பத்தை புகுவான் தானே செய்கிறா அல்லது பத்நி யோடு கூடியிருந்து செய்கிறா என்பது ப்ரமாணங்கள் சொல்லுகிறபடி ஆகட்டும்.] என்று அருளிச் செய்வதன் மூலம் மோக்ஷப்ரத்யாந ஸங்கல்பத்தை புகுவானே செய் கிறாள் என்பது நாயனருடைய பக்ஷம் என்றும், பத்நி யோடு கூடியிருந்து செய்கிறாள் என்பது தம்முடைய

பக்ஷம் என்றும் தெளிவாகக் காட்டுகிறார். தம்முடைய பக்ஷத்தைச் சொல்லும் போது 'ஸ்ரீஸ்ரீஸயோர்வா' ['மோக்ஷப்ரதாந ஸங்கல்பம்' பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேர்ந்தா] என்று சொல்லாமல் 'ஸபத்நீக்ஷயவா' [பத்தினியோடு கூடிய எம்பெருமானுக்கா] என்று அருளிச்செய்கையால், உபாயத்வத்திலும் பிராட்டிக்குஅப்ராதானயத்தையே தாம் திருவுள்ளம் பற்றியமையைக் காட்டுகிறார். இதனாலும் தேசிகள் நாலாவது பக்ஷத்தையே தழுவினர் என்றும், ஐந்தாவது பக்ஷத்தை விலக்கியவர் என்றும் தெளிவாகிறது.

58. ஸ்ரீபூஷ்யத்திற்கு வ்யாக்யானமாக தேசிகள் ஸாதித்த தத்வம்கையில், ஸ்ரீபூஷ்யமங்கள ஸ்லோகத்திலுள்ள "ப்ரஹ்மணி ஸ்ரீதிவாலே" என்னுப்பகுதிக்கு வ்யாக்யானமே செய்கையில் "ப்ரஹ்மஸப்யதம்ஸய ஏகருடிய அருருத்யைவ ததேவ ஸ்ரீதிவாஸ ஸப்யதேந விஸேஷ்யதே, யா ஸ்வவரஸரீயதே ஸா ச தத்யஸ்யேதி /" [ப்ரஹ்ம ஸப்யதம் ஒரே பரம் பொருள் விஷயத்தில் ருடியை உடையதாகையாலே, அந்த ஸப்யதமே ஸ்ரீதிவாஸ ஸப்யத்தால் விசேஷிக்கப்படுகிறது; எந்தப் பிராட்டி அனைவராலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறாளோ, அவளும் எம்பெருமானையே ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார் என்பது இதற்குப் பொருள்] என்று பிராட்டியும் எம்பெருமானே ஆஸ்ரயித்திருக்கிறார் என்றும், அவளால் ஆஸ்ரயிக்கப்பட்ட எம்பெருமான் ஒருவனே பிரம்மம் என்றும் அருளிச்செய்கையால் இருவர் ப்ரஹ்மம் என்று கூறும் பஞ்சம பக்ஷத்தை தேசிகள் ஒதுக்கியிருக்கிறார் என்று விளங்குகிறது.

59. ஸ்ரீபூஷ்யத்தில் ப்ரஹ்மஸப்யதத்தை விவரிக்கும் போது, "ஸாவத்ர ப்ருஹத்தவருண யோகேந ஹி ப்ரஹ்ம ஸப்யத: | ப்ருஹத்தம் ச ஸ்வரூபணே குணேந ச யத்ர அதவதிகாதிஸயம் ஸோஸ்யம் முச்யோஸித்த: | ஸ ச ஸர்வோஹவ ஏவ; அததா ப்ரஹ்ம ஸப்யத: தத்ரவ முக்ய

வ்ருத்த: |" [எல்லா இடத்திலும் பெரியதாயிருக்கையாகிற குணம் இருக்கையாலேயே ப்ரஹ்ம ஸப்யதம் வழங்கப்படுகிறது. அந்தப் பெரிதாயிருக்கையானது ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் எங்கு எல்லையற்ற நேன்மையை உடையதாயிருக்கிறதோ, அவ்விடமே ப்ரஹ்ம ஸப்யத்திற்கு முக்யமார்த்தமாகும். அவ்விடம் ஸர்வோஹவன் ஒருவனே; ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸப்யதம் அவ்விடத்திலேயே முக்யமானதாக ஆகும்] என்றவிடத்தில் "ஸர்வோஹவ ஏவ" என்று ஏகாரமிட்டுச் சொல்லியிருப்பதற்கு வ்யாக்யானம் செய்யுப்போது, "ஏகஸ்யைவ ஸர்வநியமநாதி ரூபம் நிரதிஸய ப்ருஹத்தம் ஸால்த்ரோக்தம்; ததந்யேஷாந்து தாத்நிந்யாத் தத்த்வம் தாத்ருக்த்வம் அபிநாஸ்திஇதி அவதாரண-அபிப்பராய:" [ஒருவனுக்கே அனைவரையும் நியமிக்கை முதலான எல்லையற்ற மேன்மை ஸால்த்ரோக்தங்களில் கூறப்பட்டுள்ளது. அந்தப் பரம் புருஷனைத் தவிர மற்றவர்கள் அவனுக்கு அதீதமாகவிருக்கையாலே அவனைப்போல் ப்ரஹ்மமோ அவனைப்போன்றவரோ அல்லர் என்பது ஏவகாரத்தின் பொருள்] என்று ஸ்ரீ தேசிகள் தத்வம்கையில் அருளியிருக்கிறார். இதிலிருந்து பிராட்டியும் எம்பெருமானுக்கு அதீதமானவள் என்றும், அவனைப்போன்று ப்ரஹ்மமானவளோ அல்லது அவனுக்குத் துலயமானவளோ அல்லள் என்றும் கூறும் நாலாவது பக்ஷத்தையே தழுவினர் என்றும், ஐந்தாவது பக்ஷத்தைத் தள்ளியவர் என்றும் வயிரவுருக்காகிறது. [ஸ்ரீ 64]

60. தேசிகள் தம்முடைய ஸ்ரீஸ்துதியில் "யத்ஸங்கல்பாத்" என்று தொடங்கும் நாலாவது ஸ்லோகத்தில் எம்பெருமானே உலகனைத்தையும் சரீரமாகக் கொண்டவன் என்றும், அவனுடைய ஸங்கல்பத்தாலேயே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி முதலானவை உண்டாகிறது என்றும் கூறுவதன் மூலம் உலகிற்கு நிமித்த உபாதாந காரணமானவுள்

எம்பெருமானே என்றும், அவனை அடையாளம் காட்டுபவ னாகவே பிராட்டி இருக்கிறாள் என்றும் மிகத்தெளிவாக அருளிச்செய்துள்ளார். ஆகையால் பிராட்டியும் ஸகல ஜகத் துக்கும் முக்ய ஜகத்காரணமாயிருப்பவள் என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷத்தை அவர் ஒதுக்கியவர் என்று விளங்குகிறது இவரே 'த்வாமேவாஹு:' என்று தொடங் கும் ஒன்பதாவது ஸ்லோகத்தில் 'எங்களுக்குப் பெருமானும் பிராட்டியுமாகிற இருவரும் தெய்வமாகிறார்கள்' என்று சொல்லியிருக்கிறாரே? எனில்: நாலாவது ஸ்லோகத்தை ஒட்டிப்பார்க்கும்போது, இந்த ச்லோகத்தில்-பிராட்டியையே பரமாத்மாவாகக்கூறும் சில சாத்தர்களுக்கும் உலகை ஒரு மிது, ந ஸேஷமாக ஒப்புக்கொள்ளாமல் எம்பெருமான் ஒருவனுக்கே ஸேஷமாகக் கொள்ளும் ஏகாயநர்களுக்கும் உள்ள சண்டையைக் குறிப்பிட்டு, "நீங்கள் இருவருமே எங் களுக்கு ஸேஷிகளாகையாலே நாங்கள் மிதுநாயநர்களே" என்று கூறியதேயாகும். ஆகையால் எம்பெருமான் ஒரு வனே ப்ரதூநமான ஜகத்காரணன் என்று முன் ச்லோ கத்தில் சொன்னதோடு முரண்படாது, இந்த ச்லோகத் திலும் "தவதஸம்ப்ரீத்யை விஹரதி ஹரேன" என்று உலகைப் படைப்பது முதலான வீணை எம்பெருமானே செய்கி ருள் என்றும், அதில் பிராட்டிக்கு அந்வயம் ஆனந்தம் அடைவதன் மூலவே என்றும் குறித்திருக்கையால் இந்த ச்லோகத்தாலும் உலகிற்கு உபாதா நதிமித்தங்களாயிருக்கை எம்பெருமானுக்கே என்றும், கைங்கர்யத்தை ஏற்றுக் கொள்ளுகை அல்லது உலகை உடையவர்களாயிருக்கை யாகிற ஸேஷித்வத்திலேயே இருவரும் சேர்ந்து அந்வயிக் கிருர்கள் என்றும் தெளிவாகக் காட்டினர் தேசிகர். ஆகை யால் முந்தின ச்லோகத்தில் கூறியதை இது வலியுறுத்து வதேயாகும்.

61, தேசிகன் தமது அச்சுத ஸதகம் 14 வது ச்லோ கத்தில்—

புருஷாஸ் தவ விபுதி:

அச்சுத ஸக்ஷம்யா: ஸ்தீர் ஸம்ஜ்ஞா: |

நாஸ்தி பரம் புவயோ:

ஸாடமி பூதீர்புவதி தவகிம் புநரிதரத் ||

[அடியவர்க்கு மெய்யனே! ஆண்கள் உனக்கும், பெண் பாலர் பெரிய பிராட்டிக்கும் உடைமையாகின் றனர். இருவரிலும் மேலானதொரு வஸ்து இல்லை; அத்தகைய பெரிய பிராட்டியாரும் உன் உடைமையாகவே இருக்கின்றன. மற்றவற்றைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டுமா?] என்று 'பிராட்டி புகுவானுக்கு உடைமையாயிருப்பவளே' என்று அருளிமருக்கையால், பிராட்டி ஸ்வதந்த்ரமான ஈஸ்வரி என்கிற ஐந்தாவது பக்ஷத்தை தேசிகன் களனிலும் ஆதரிக்கவில்லையென்று புலனாகிறது. [மூர் 81, 82]

62. தேசிகன் புகுவத்தியான ஸோபாநம் 2 வது ஸ்லோகத்தில்—

ஸக்ஷம் பூஷ்யோ: கரஸரலிஜைர்வாஹிதம்

ரங்க்யபூர்த்து: |

பாதாநம் போஜம் ப்ரதிபுலதி மே பூரவநா

தீர்க்கிகாரயாம் ||

[பெரியபிராட்டி, பூமிப்பிராட்டி ஆகிய இவர்களின் திருக் கைத்தாமரைகளால் வருடப்பெற்றதாய் உள்ள திருவரங் கப் பெருமானுடைய திருவடித்தாமரை அடியேனுடைய நினைவென்றும் பொய்கையில் உருக்காட்டுகின்றது] என்று அருளிமருக்கையால் இயல்வானதான பிராட்டியின் ஸேஷித்வத்தைச் செயற்கையானது என்று கூறும் ஐந்தா வது பக்ஷத்தை தேசிகன் ஆதரிக்கவில்லை யென்று தெளி வாகிறது. [மூர் 74]

63. தயா சதகம் 36-வது ஸ்லோகத்தில் "பரஹிதமறு கம்பே பாவயந்த்யாம் பவத்யாம் ஸ்திர மநுபதி ஹர்த தம் ஸ்ரீநிவாஸோ தத: || 1 லலிதருஷிஷ் = லக்ஷ்மி பூமி நீளாஸு நூநம் ப்ரதபதி பஹுமாதம் த்வப்ப்ரதிச் சந்தா புத்த்யா ||" [தயாதேவியே! பிறருக்கு நன்மைபுரிவதையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் உன்னிடத்தில் எக்கரணத் தையும் முன்னிடாத நிலையான அன்பைக் கொண்டுள்ள ஸ்ரீநிவாஸன் அழகிய ஒளியுடையவரான பெரியபிராட்டி யார், பூமிதேவி, நீளாதேவி ஆகியவர்களிடம் உன் பிரதி பிம்பங்கள் (நிழல்கள்) என்ற பெருமதிப்பைக்காட்டுகிருள்] என்று பிராட்டியார் மூவரையும் துயையின் நிழல்களாகக் கூர்ணித்துப் தேசிகள். இது "குமுதகோவலர்மடபாடையும மன்னகளும் திருவும், நிழல்போல்வரை கண்டு நிற்குங் றீகால்" என்னும் திருவிருத்தம் இரண்டாவது பாசுரத்தை அடியொற்றியுள்ளது. இதிலிருந்து பிராட்டியார் மூவரும் நிழல் போலே தப்முடைய ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைப் பெரு மானிடமிருந்தே பெறுகின்றனர் என்று காட்டுகிறார் தேசிகன். ஆகையால் பிராட்டி ஸ்வதந்த்ரேஸ்வரி என்னும் பஞ்சமபக்ஷம் அவரால் நிரஸிக்கப்பட்டதாயிற்று. [ஸ்ரீ 9]

64 ஜயத்யாஸ்ரீதஸத்த்ராஸத்த்வாத்வித்வம்

ஸநோத்யா: |

ப்ரபாவாத்ஸ்தேயா தேய்யா பரம வ்யோம

புரஸ்கு: ||

[அடியார்களுடைய பயமாகிற இருளைப்போக்கிக்கொண்டே உதிப்பவரும், ஸீதாதேவியாகிற ஒளியையுடையவனும், பரமாகாசத்தில் விளங்கும் ஸூர்யனுன எம்பெருமான் வெற்றி பெற்று விளங்குகிருள்] என்னும் அபயப்ப்ரதாந்த ஸாரஸ்லோகத்தில் எம்பெருமானை ஸூர்யனாகவும் பிராட்டியை அவனுடைய ஒளியாகவும் அனுஸந்திக்கையின்லே

பிராட்டி எம்பெருமானாலேயே ஸத்தை பெற்றவள் என்று காட்டுகிறார் தேசிகன். அவளை ஸ்வதந்த்ரையாகக் காட்டும் பஞ்சம பக்ஷத்தை இதன் மூலம் நிரஸிக்கிறார்.

65. ஸரணாகதி க்யுத்தத்தில் பிராட்டியைப் பற்றிய முதல் குர்ணியில் "அநவாதிகாதிசய" என்னும் பதத்தை விவரிக்கும்போது பிராட்டிக்கு எம்பெருமானோடுள்ள பலவகை ஸாம்யங்களை விவரித்துவிட்டு, "எம்பெருமானோடு பலவகையில் ஸாம்யம் கூறுவது, 'எம்பெருமான் ஒத்தார் மிக்காரையில்லாதவன் என்பதோடு முரண்படாது. நேர்மாராக அவன் ஒத்தார் மிக்காரையில்லாதவன் என்பதையே உறுதிப்படுத்தும்; எப்படியெனில்: இவண்ணமாகப் பல பெருமைகளில் தன்னோடு ஒத்த பத்னியோடு கூடியிருக்கை பிராட்டியை உன்னிடம் வேறு எவர்க்கும் இல்லையே; அப்படியிருந்தால் தானே 'இவனுக்கு ஒத்தாரோ மிக்காரோ உண்டோ' என்று ஐயமுறமுடியும். ஸ்ரீராமாயணத்திலும் 'ஜனகராஜன் திருமகனைத் தனக்கென்று இட்டுப் பிறந்த (ஸ்ரீராமபிரானுகிற) தத்துவத்தின் பெருமை அளவிடவொண்ணாததன்ருே' என்று இவ்விஷயம் விளக்கப்பட்டதன்றோ; இவ்வண்ணமாகப் பிராட்டியின் ஸீடாதி குணங்கள் எல்லையற்ற மேன்மையை உடையவையானாலும் 'ஒத்தாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன் எம்பெருமான்' என்று முழங்கும் ஸ்ருதி விரோதம் வராது" என்னுப பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூகத்திகளை ஸாதித்திருக்கிறார் ஸ்ரீதேசிகன். இதிலிருந்து பிராட்டியை எம்பெருமானோடு ஒத்த ப்ரஹ்மமாகவோ, ஒத்த ஸ்வரியாகவோ கூறப் பஞ்சமபக்ஷர் அவரால் புறக்கணிக்கப்பட்டது என்று விளங்குகிறது.

[விசிஷ்டாத்வைத் தவைத் ஸம்ரக்ஷணம் 7]

66. எம்பெருமானார் ஸ்ரீரங்கக்யுத்தத்தின் தொடக்கத்தில் "ஸ்வாதீநத்ரீதீதசேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ர

வ்ருத்தி பேதம் பரப்ரஹ்மபூதம் புருஷோத்தமம்
 'ஸ்ரீரங்குஸாமிநம்' என்று தனக்கு வசப்பட்டிருக்கும் மூவ
 கைச்சேதநாசேதநங்களின் ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்
 ருத்திகளும் பரப்ரஹ்மமாய், புருஷோத்தமனும் இருக்கும்
 ரங்குஸநாதனுக்கு வசப்பட்டவை என்று அருளிச்செய்துள்
 ளார். இதற்கு வ்யாக்யானமிட்ட வேதாந்த தேசிகர்

“ஏவம் பகுவத: ஸர்வாதாரத்வாதியவ்யஞ்ஜ
 நாத் ததந்யேஷாம் சேதநாசேதநத்ரவ்யாணாம் தம்
 ப்ரத்யாதேயத்வ விதேயத்வ ஸேஷத்வ நிமமேந
 ததப்பேதாந் ஸிந்த்யதிஸேஷணாதயா தச்சுரீரத்வம்
 ஸ்ருதி ஸிந்த்யத்வ முக்யமேவ ஸ்தாரதீதம் புவதி”

[இவ்வண்ணமாக எம்பெருமான் தன்னைத் தவிர்த்த மற்ற
 அனைவர்க்கும் ஆதாரமாக இருப்பவன் முதலான விஷயங்
 களைத் தெளிவுபடுத்த கையால், அனைத் தவிர்த்த மற்ற சேத
 நாசேதநத்ரவ்யங்கள் அனைத்தும் அவனால் தாங்கப்படுவ
 தாய், அவனுக்கு வசப்பட்டதாய், அவனுக்கு சேஷமாகவே
 எப்போதும் இருக்கின்றனவாகையால், அவனை விட்டுப்
 பிரியாத விசேஷணமான ஸரீரமாய் இருக்கின்றன என்று
 வேதங்களில் முழங்கப்படுவது முக்யமானது என்று
 நிலைநிறுத்தப்பட்டதாகிறது] என்று அருளிச்செய்திருக்கி
 ருர். அதனால் பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு ஸரீரமல்ல,
 அவனால் 'நியமிக்கப்படுபவளல்ல' என்று கூறும் ஐந்தாவது
 பக்ஷம் எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் தேசிக
 னுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் மிகவும் முரண்பட்டது என்று
 விளங்குகிறது. [வி வி 20]

67. கத்யபாஷ்யத்தில் “அநவதிகாதிஸய” என்று
 எம்பெருமானார்-பிராட்டியின் கல்யாணகுணங்களுக்கு விசே
 ஷணமிடுமிடத்தில்

“ஜுகூந பேசுக் ஸமாநத்வே நித்யமுக்தேஸ்வரேஷு ச |
 யதூர வைஷ்ய நியதில் ததைவாத்ரேயநாவிஷ்யு”

[நித்ய முக்தர்களுக்கும் ஈஸ்வரனுக்கும் ஜ்ஞானமும் போக
 மும் ஒத்தவை என்று ப்ரமாணங்கள் முழங்கியபோதிலும்
 உலகிற்கு மூவகைக் காரணமாயிருக்கை முதலானவை
 ஈஸ்வரனுக்கே உண்டு என்று [ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில்] எப்படி
 நிலை நிறுத்தப்படுகிறதோ, அப்படியே பெருமான் பிராட்டி
 விஷயத்தில் வேறுபாடு நிலைநிறுத்தப்படவேண்டு மாகை
 யாலே குறையில்லை] என்று தெளிவாகக் காட்டியுள்ளார்
 தேசிகன். ஆகையால் ‘அநவதிகாதிஸய’ என்னும் விசே
 ஷணம் ஒத்திருப்பதைக் கொண்டு இருவரும் துல்யமான
 ஈஸ்வரர்கள் என்னும் பஞ்சமபக்ஷவாதம் தேசிகன் திருவுள்
 ளத்திற்கு அதயந்த விருத்தவாதமாகும். [ஸ்ரீ 130]

68. ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் “தயாஸஹானீநம்” [39]
 என்னும் ஸ்லோக வ்யாக்யானத்தில் ‘தயாஸஹ பூர்வாதி,
 பத்நயந்தரவதோடபி ஸ்ரிய: ப்ராதாந்யாத் இஹ ததுக்தி:
 ததபேக்ஷயாபி பகுவத: ப்ராதாந்ய வ்யஞ்ஜநாய ஸஹ
 ஸப்த:’ [பூமி முகலான மற்ற பத்னிகள் இருந்தபோதிலும்
 அவர்களுக்குள் ஸ்ரீதேவியே ப்ரதானமானவளாகையால்
 இங்கு அவனைச் சொல்லுகிறார். அவனைக் காட்டிலும் பகுவா
 னுக்கு ப்ராதாந்யம் உண்டு என்று உணர்த்துவதற்காக
 ‘ஸஹ’ஸப்தத்தைப் பிரயோகிக்கிறார் என்று பிராட்டியைக்
 காட்டிலும் பகவானுக்கு ப்ராதாந்யம் உண்டென்று தெளி
 வாக அருளியுள்ளார் தேசிகன். இருவரும் ஒத்தவர் என்று
 கூறும் பஞ்சமபக்ஷம் அவரால் புறக்கணிக்கப்பட்ட தென்று
 தேறுகிறது.

69. ரஹஸ்யரத்னாவலியில் பிராட்டியினுடைய புருஷ
 காத்வததைப் பற்றி விளக்கம் அருளிச் செய்கையில்
 ‘ஸர்வஸ்வாமினியாய் ஸர்வேஸ்வரனுக்கு சேஷபூதையாய்
 ஸஹதர்மசாரினியான பெரியபிராட்டியார் இத்தலையில்
 வாத்தலைய அதிஸயத்தாலும் அத்தலையில் வால்லப்ய அதி

ஸயத்தாலும் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு தஞ்சமாகிறது” என்று அருளியுள்ளார் தேசிகன். ஸர்வஸ்வாமியியாய் என்று மட்டும் குறிப்பிட்டால் எம்பெருமானுக்கு எப்படிப்பட்ட ஈஸ்வரத்தவத்தை இசைகிறோமோ அதைபோலத்தான் இவனுக்கும் என்று எண்ணத் தோன்றும் என்றே அடுத்த வார்த்தையிலேயே “ஸர்வோஸ்வரனுக்கு ஸேஷ பூதையாய்” என்று குறிப்பிட்டதோடல்லாமல் “ஸர்வ ஸேஷி வ்யதிரித்த ஸர்வஸேஷித்வம்” (எல்லோருக்கும் ஸேஷியான எம்பெருமானைத் தவிர மற்ற அனைவர்க்கும் ஸேஷியாரிடுக்கும் தன்மை) என்று தொடங்கி ரஹஸ்ய ரத்னாவளிவாக்யம் நான்கில் அருளியுள்ளார் தேசிகன். இதிலிருந்து இருவரும் துல்யமானவர்கள் என்றும் ஐந்தாவதுபக்ஷம் தேசிகனுடைய திருவுள்ளத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று விளங்குகிறது. [ஸ்ரீ 8, 9]

70. தேசிகன் “ஹிரோதபரிஹாரம்” என்னும் ரஹஸ்ய கிரந்தத்தில், “இப்படி இதரங்களைப் பற்றி இருவருக்கும் வந்த ஏக ரூபமான ஸேஷித்வம் அந்யோந்யம் ஆகார பேதத்தாலே வரும் ஸாய்வயவஷ்ட்யங்களுக்கு நிவாரகமல்லாமையால், நித்ய வ்யவஸ்தி, தமான பதித்வ பத்னித்வங்களுக்கும் தண்டபூதரத்வ புருஷகாரத்வங்களுக்கும் வீருத் தமன்று” என்று ஸாதித்துள்ளார். “ஹிரோத பரிஹாரம்” என்னும் வடமொழி க்ரந்தத்தில் அவர் குமாரரான நாயனா ரசாரயஸ்வாமி இதை விளக்கியுள்ளார் பிணவருமாறு:— “ஏவம் ஸேஷஸிஷ்ய—மிதுநஸேஷத்வஸ்ய அநௌபாதித்யவேபி புக்யத: ஸர்வஸேஷித்வம் தத் பத்ந்யா: ஸரிய: தச்சேஷத்வம் ஈஸ்வரஸ்ய தண்டபூதரத்வம் தஸ்யாஸ்ச தத் புருஷகாரத்வம், விஸேஷ்ய பூதஸ்ய புக்யத: ப்ராதாந்யம் விஸேஷணபூதாய: தஸ்யா: தத் ஸ்வரூப நிபுபதத்வேந அப்ராதாந்யம் இத்யாத: ஸர்வம் வ்யவஸ்தித்யம்”

[உலகம் மிதுன சேஷமாரிடுப்பது இயல்வான போதிலும் பகவானுடைய ஸர்வ சேஷித்வம், அவனது பத்னியான பிராட்டிக்கு புக்யவச் சேஷத்வம், மற்றும் பகவானுடைய தண்டபூதரத்வம் அதேபோல் பிராட்டியினுடைய புருஷகாரத்வம், விசேஷ்யமாக உள்ள பகவானுக்கு ப்ராதாந்யம், விசேஷணமாகவும் ஸ்வரூப நிரூபக பூதையாகவும் விளங்கும் பிராட்டிக்கு அப்ராதாந்யம் ஆகிற ஆகாரங்கள் இருவருக்கும் தனித்தனியாக அமைந்திருப்பது பொருந்தும்] என்று விளக்கியுள்ளார். இப்படி தேசிகனாலும் அவரது குமாரராலும் பிராட்டியைக் காட்டிலும் எம்பெருமானுக்குப் பல வகையான ப்ராதாந்யங்கள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கையாலே இருவரும் ப்ரஹ்மங்கள் என்றும், இருவரும் துல்யர்கள் என்றும் கூறும் பஞ்சமபக்ஷம் அவர்களால் கண்டிக்கப்பட்டதாகிறது. [ஸ்ரீ 11]

71. தேசிகன் தமது ப்ரதான சதகம் 14 வது வாக்கியத்தில் “ஏகரூபமான இச்சேஷித்வ உபயாதிஷ்டபாநமானாலும் தம்பதிகளில் பதிப்ராதாந்யம் லௌகிகவையதிகமாயாதைகளின்படியே நித்ய நித்யமாகையாலே “பதி களுக்கும் பரமனாபதி என்னும்படி நின்ற நாராயணனே ஸர்வ ப்ரதானனும்” என்று விவரித்துள்ளார்; எனவே இதற்குமுரணான பஞ்சமபக்ஷத்தை தேசிகன் மீது ஏறிடுவது கண்டனத்துக்குரியதாகும். [ஸ்ரீ. 12]

72. தேசிகன் தமது ப்ரதான ஸதகம் 15 வது வாக்கியத்தில், “இவனை ப்ருஹத்வ, ப்ரும்ஹணத்வங்களுடையவை எல்லாத்திலும் ப்ரக்ருஷ்டத்வம் கையாலே பரப்ரஹ்மம் என்றும், ப்ரகாஸகங்கள் தனக்கும் ப்ரகாஸகன் ஆகையாலே ‘பரஞ்ஜயோதிஸ்’ என்றும், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகையாலே ‘பரமாத்மா’ என்றும், தேவதைகள் தங்களுக்கும் ஆராத்யனாகையாலே ‘பரதேவதை’ என்றும், முத்தருக்கும் ப்ரதான

பிராயயனாகையாலே 'பராகதி' என்றும், முழுக்ஷுக்களுக்கு வரீகரணீய வர்க்கத்தில் ஏமாவாகையாலே 'பராகாஷ்டை' என்றும், ஸர்வோபாய ப்ரஸாதாதீய ஸித்த்தோபாயனாகையாலே 'பராயணம்' என்றும், ஸித்த்திவேறுத்துக்களில் ஸர்வ ஸித்த்திவேறுதுவானகையாலே 'பரமதபஸ்' என்றும், பாவனங்கள் தனக்கும் பாவனத்தவசத்தி ப்ரதனாகையாலே "பவித்ராணம் பவித்ரம்" என்றும், "குணயத்தம்" இத்யாதிசுள் படியே தன் குணங்கள் முதலான மங்களங்களுக்கெல்லாம் மங்களத்தவாவஹனாகையாலே, 'மங்குளாநாஞ்ச மங்குளம்' என்றும் சொல்லும்படி ஸர்வப்ரகாரத்திலும்வரும் ப்ராதானியங்கள் எல்லாத்தையும் நினைத்து "லோகப்ரதானன்" என்று சொல்லுகிறது" என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார். இதனால் 13, 14 வது வாக்கியங்களில் எம்பெருமானோடு ஸேஷித்தவத்தில் பங்கு கொள்பவளாக எடுக்கப்பட்ட பிராட்டிக்கு "பரப்ரஹ்மம்" "பரப்ஜ்யோதிஸ்" "பரமாத்மா" "பரதேவதை" "பராகுதி" "பராகாஷ்டை" "பராயணம்" "பரமதபஸ்" "பவித்ராணம் பவித்ரம்" "மங்களாநாம் சமங்களம்" "லோகப்ரதானன்" என்கிற இப்பெருமைகள் இவ்வே என்றும், இப்பெருமைகளினைத்தையும் பெற்றிருக்கும் எம்பெருமான் ஒருவனே "பரப்ரஹ்மம்" முதலான சொற்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறான் என்றும் மிகத்தெளிவாக விளங்குகிறது. ஆகையால் தேசிகன் நல்லாவது பக்ஷத்தையே தழுவிவவரென்றும், பஞ்சம பக்ஷத்தைப் பல்காத்தாரம் விலக்கியவரென்றும் அசைக்கமுடியாதபடி நிரூபிக்கப்பட்டதாகிறது.

73. தேசிகன் தம்முடைய ரஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் மூலமந்த்ராதிகாரத்தில், "நாரச" ஸப்தத்தினை விளக்கும் போது, "இதிலே தேவீ, பூஷண, ஆயுத, பரிஜன, பரிச்சுத, த்வரபால, பார்ஷதாதி பேதங்களும்இங்கே அநுஸந்தீதேயங்கள்" என்று பெரிய பிராட்டியார் முதலான

தேவிமார்களையும் "நாரச" ஸப்ததார்த்தமாக அனுஸந்தித்திருக்கிறார். இதனால் "நாரச" ஸப்தத்தின் பொருளான பெரியபிராட்டியாரை நாராயணன் வியாபித்திருப்பவன் என்றும், தரித்திருப்பவன் என்றும் தேசிகன் திருவுள்ளம் பற்றினார் என்பது தெரிகிறது. இதனால் "எம்பெருமான் பெரிய பிராட்டியாரை வியாபிக்கமுடியாது. நியமிக்கவில்லை, தரிக்கவில்லை" என்றெல்லாம் கூறும் பஞ்சம பக்ஷம் தேசிகனால் கனவிலும் கருதப்படவில்லை என்று தெரிகிறது. இந்த அதிகாரத்திலேயே மேலே

சேதநாசேதநம் ஸர்வம் விஷ்ணோர் யத்யன்ய

தரிச்சயதே |

நாரமததயநம்சேதம் யஸ்ய நாராயணஸ்துஸ: ||

[விஷ்ணுவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட எல்லாச் சேதநாசேதங்களும் நாரம் எனப்படுகின்றன. அவற்றை இருப்பிடமாகக்கொண்டவன் நாராயணனாகிறான்.] என்னும் ஸ்லோகத்தாலும், "நாஸப் பந்தி, நாரம் என்கிற வ்யுத்தப்தியாலே ஸர்வேமாவரணுடைய ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களும், நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷண தர்மங்களும், வ்யாபாரங்களும், ஸிக்ஷண விசேஷங்களும், மற்றுமுள்ள தரிவித, சேதநா சேதங்களும் எல்லாம் நாரஸப்ததார்த்தமான போது ஸ்வஸ்யநிரித்த ஸர்வத்துக்கும் ஆஸ்ரயத்தவாதிரூபேண திற்கும் ட்ரகாரம் விவகரிதமாகையாலே ஸ்வநிஷ்டத்வாதிகளைச் சொல்லுகிறது" என்னும் வாக்கத்தாலும் இவ்வர்த்தத்தை தேசிகன் மிகவும் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிறார் என்பதும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

74. ரஹஸ்யதர்யஸாரத்தில் ட்ரதாந ப்ரதிதந்த்ராதிகாரத்தில், "ஸர்வவஸ்துக்களுடையவும் ஸத்தை ஸங்கல்பாதினையாகையாலது—அநித்யங்கள் அநித்யேச்சையாலே உத்தபந்நங்களாயும் நித்யங்கள் நித்யேச்சாஸித்தங்களாயும்பிரகாரம் இவ்வர்த்தத்தை இச்சாத ஏவதவ விஸவபந்நாந்

நித்யஸந்தா' என்கிற ஸ்லோகத்தாலே அபியுக்தர் விவேகித்தார்கள்" என்று அருளிச்செய்கையாலே "இச்சூத்ரவ" என்னும் கூரத்தாழ்வானுடைய ஸ்லோகத்தை மேற்கோளாகக்காட்டி, பிராட்டியுள்ளிட்ட அனைவருடைய ஸத்தையும் எம்பெருமானுடைய இச்சையினால் வீணைத்து என்று நிரூபிக்கையாலே தேசிகள் இவ்வர்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ளும் நாலாவது படித்தையையே தருமையவர் எனும், இவ்வர்த்தத்தைப்பற்றக்கணிக்ரும் ஐந்தாவதுபடித்தை ஆதரித்தவரல்லர் என்று புலனுகிறது.

75. தேசிகள் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் தத்வத்ரய சிந்தனாதி,காரத்தில் "இப்படி ஸ்வாதீன ஸர்வஸத்தாதிக்கையுடையவையிருக்கிற ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வரூபம் ஸத்யதவாதிக்களாகிற ஸ்வரூப நிரூபகத்ரம்மங்களாலே ஸத்யவாய் ஜ்ஞாநமாய், அநந்தமாய், ஆனந்தமாய், அமலமாய், இரூக்கும்" என்று எம்பெருமானுக்கு ஸத்யத்வம், ஜ்ஞாநத்வம், அநந்தத்வம், ஆனந்தத்வம், அமலத்வம் ஆகிய ஐந்து ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களைக் காட்டுகிறார். இந்த அதிகாரத்தின் பிற்பகுதியில் "ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸபத்தீகனாய்க் கொண்டேயிருக்கும்" என்னும் வாக்யத்தால் ஸ்ரிய:பதிதவமும் இவனுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகத்ரம் என்று காட்டினார். இந்த ஆறு ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களில் ஸ்ரிய:பதிதவமாகிற ஸ்வரூப நிரூபக தர்மம் ஸ்ரீதேவிக்குக் கூடாதென்பது வெளிப்படடை. ஆகையால் மற்ற ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்களும் அவளுக்கு இல்லை யென்று உணர்த்தப்பட்டது. இதனால் பிராட்டியும் ப்ரஹ்மமாகையாலே அவளுக்கு இத்த ஸ்வரூப நிரூபக தர்மங்கள் உண்டென்று கூறும் பஞ்சம பக்ஷம் தேசிகனால் புறக்கணிக்கப்பட்டதென்று தெரிகிறது.

76. தேசிகள் தமது தத்வத்ரயசுளகம்-ஈக்ஸ்வர, நிரூபணத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்: (1); விபுத்

வேஸிதிசேதநத்வம் (2) அநந்யாதீ,நத்வம் (3) நிராதாரத்வம் (4) ஜக்ஷக்காரணத்வம் (5) மோக்ஷப்ரதத்வம் (6) ஸர்வாதாரத்வம் (7) ஸர்வநியந்த்ருத்வம் (8) ஸர்வசேஷித்வம் (9) ஸர்வாரீரித்வம் (10) ஸர்வ ஸப்த்வாச்யத்வம் (11) ஸர்வவேதார்த்தவேத்யத்வம் (12) ஸர்வலோகபரணயத்வம் (13) ஸர்வ முமுக்ஷு - உபாஸ்யத்வம் (14) ஸர்வபலப்ரதத்வம் (15) ஸர்வ வ்யாப்தஜ்ஞாநாநந்தா ஸ்வரூபத்வம் (16) லக்ஷ்மீஸஹாயத்வம் இத்தயாதிக்களும் இவனுக்கு லக்ஷணங்கள்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவற்றில் "லக்ஷ்மீஸஹாயத்வம்" என்னும் ப்ரஹ்ம லக்ஷணம் பிராட்டிக்குப் பொருந்தாது என்பது வெளிப்படடை. "விபுத்வேஸிதிசேதநத்வம்" என்னும் மூதல் லக்ஷணம் ப்ரஹ்மமாகிற எம்பெருமானுக்கு அவனுக்கு அடங்கியவளான ஈஸ்வரவரூபைச் சேர்ந்தவளான பிராட்டிக்கும் பொருந்தும். பிராட்டி எம்பெருமானுக்கு அதீனையாகையாலும் எம்பெருமானை ஆதாரமாகக் கொண்டவளாகையாலும் உலகிற்கு முவகைக்காரணமாக இராதவளாகையாலும், கோபமென்பதையே அநியாதவளாய். சேதநனுடைய பாபங்களைக் கூயித்தேன் என்று கூற இயலாதவளாகையாலும் எம்பெருமானுக்கு ஆதாரமாய் நியந்தாவாய் சேஷியாய் சரீரியாய் அவனைச் சொல்லும் ஸப்தத்தால் சொல்லக் தகாதவளாய், அவனையே பரப்ரஹ்மமாய்க் கூறும் வேதங்களால் சொல்லப்படாதவளாகையாலும் 2 முதல் 11 வரையுள்ள லக்ஷணங்கள் ப்ரஹ்மமல்லாத அவளுக்குப் பொருந்தாது. எம்பெருமானை இவள் வ்யாபிக்காதவளாகையாலே 15 வது லக்ஷணமும் இவளுக்குப் பொருந்தாது. ஸரணயத்வம், உபாஸ்யத்வம், பலப்ரதத்வம் ஆகியவற்றில் தேசிகனுடைய திருவுள்ளப்படி இவள் அப்ரதாநமாக அந்நவிக்ருளாகையாலே 12, 13, 14 லக்ஷணங்கள் ப்ரஹ்மமான எம்பெருமானுக்கும் ஈஸ்வரகோடியில் சேர்ந்தவளாக மட்டுக் இருக்கும் இவளுக்குப் பொதுவான லக்ஷணம்

களாகும். இதனால்தான் இந்த எல்லா லக்ஷணங்களையும் ஒன்றாக எடுத்து “இவனுக்கு லக்ஷணங்கள்” என்று இந்த லக்ஷணங்கள் எல்லாம் பொருந்துவது என்பெருமானுக்கு மட்டுமே என்று காட்டினார். தேசிகள். இதனால் தேசிகள் தாம் நாலாவது பக்ஷத்தையே அங்கீகரித்தவர் என்பதையும்” ஐந்தாவது பக்ஷத்தை அறவே ஒதுக்கித்தள்ளியவர் என்பதையும் உணர்த்தினார்.

77. ஸ்ரீதேசிகள் ரஹஸ்யதர்யஸாரத்திலே பரிபூர்ண ப்ரஹ்மநுபுவாதிகாரத்தில் “ஸ்ரீபரஹ்மநுபுவாதிகாரத்தினைப்போலேலக்ஷணமாகச்சொன்ன ஐகந்தகாரணத்துவம் — மோக்ஷப்ரதத்துவம் — ஸர்வாதாரத்துவம் — ஸர்வநியந்த்ருத்துவம் — ஸர்வசேஷத்துவம் — ஸர்வசரீரித்துவம் — ஸர்வஸர்ப்பதத்துவம் — ஸர்வவேதவேத்யத்துவம் — ஸர்வலோகஸரணத்துவம் — ஸர்வமுக்ஷாபாஸ்யத்துவம் — ஸர்வபுலப்ரதத்துவம் — ஸர்வவ்யாபிதஜ்ஞாநாதந்தஸ்வரூபத்துவம் — லக்ஷ்மீஸஹாயத்வாதிசுதன் ப்ரநிதியதங்கள்” என்று அருளிச்செய்தார். இதிலே சகரவர்த்திக்கு சூத்ர சாமராதிகளைப்போலே ப்ரஹ்மத்துக்கே உரிய லக்ஷணங்களைக் கூறும்போது லக்ஷ்மீஸஹாயத்வத்தோடு கூட மற்ற லக்ஷணங்களைப் படிக்கையாலே ‘லக்ஷ்மீஸஹாயத்வமாகிற லக்ஷணம் எப்படிப் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கூடாதோ அதுபோலவே மற்ற ப்ரஹ்மலக்ஷணங்களும் பெரியபிராட்டியாருக்குக் கூடாது’ என்று காட்டியுள்ளார் தேசிகள். இதன் மூலம் பிராட்டிக்கு ப்ரஹ்மத்துவம் உண்டென்று கூறும் பஞ்சம பக்ஷத்தைப் பிடிபிடித்துத் தள்ளிவிட்டார் தேசிகள்.

78. ரஹஸ்யதர்யஸாரம் மூலந்த்ராதிகாரத்தில் திருமந்த்ரத்தில் பக்ஷவத் ஸ்வரூபத்திற்கு 108 அஸாதாரண குணங்களைக் கூறியிருப்பதைக் காட்டுகிறார் தேசிகள்.

அனைத்துக்கும் உபாதாநமாயிருக்கை, நிமித்தமாயிருக்கை முதலான பரப்ரஹ்மலக்ஷணங்களெல்லாம் இதில் அடங்கியுள்ளன. அத்துடன் துண்டாத்ரத்துவம் (தண்டனை அளிப்பவனுடிருக்கை), ஸர்வாவஸ்துலக்ஷ்மீ ஸஹசரத்துவம் (எல்லா நிலைகளிலும் லக்ஷ்மியைத் துணைநியாகக் கொண்டிருக்கை) என்னும் இரு குணங்களை வெருக்கையாலே இந்த ப்ரஹ்ம லக்ஷணங்கள் பெரிய பிராட்டியாருக்கு அறவே பொருந்த மாட்டா எனக் காட்டுகிறார். இதிலிருந்து அவர் நாலாவது பக்ஷத்தையே தழுவினவர் என்றும். ஐந்தாவது பக்ஷத்தை நினைத்துக்கூடப் பார்க்காதவர் என்றும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கணிபோல் விளங்குகிறது.

79. தேசிகள் தம்முடைய அமலனாதிபிரான் வ்யாக்யானமான ‘முநிவாஹன போக’த்தில் “ஆதி” என்னும் பதத்தை விவரிக்கும் போது “ஸர்வஜகதேக காரண பூதன்” என்று உலகிற்குக் காரணமாக இருப்பவன் இவன் ஒருவனே என்று காட்டி, “காரணத்துவமும் மோக்ஷப்ரதத்துவமும் சூத்ர சாமரங்கள் போலே ஸர்வலோக ஸரணியனுக்கு விசேஷ சிஹ்நங்கள்” என்று சொல்லுவதன் மூலம், ‘பிராட்டியுள்ளிட்ட ஸர்வ லோகத்திற்கும் ஸரணியனான ப்ரஹ்மன் என்பெருமான் ஒருவனே’ என்று நிலநாட்டினார். ஆகையால் இரண்டு ப்ரஹ்மங்கள் என்று கூறும் பஞ்சம பக்ஷம் தேசிகரால் புறக்கணிக்கப்பட்டது என்று விளங்குகிறது.

80. ‘முநிவாஹன போக’த்தில் ஐந்தாம் பாட்டில், ‘திருவாரமார்பு’ என்ற விடத்திற்கு உரையெழுதும் போது, “ஸயாமித்வ காஷ்டையையுடையரான பெருமானுடைய சேஷித்வ பூர்த்திக்கு லக்ஷணமான திருவையும்” என்று அருளிச் செய்வதன் மூலம் பிராட்டிக்கு ஏகோந்ரேஷித்வமே உண்டு என்றும், அவனையுள்ளிட்ட ஸர்வ சேதனர்க்கும் சேஷியாயிருக்கும் சேஷித்வ பூர்த்தி பெருமானுக்கு மட்டுமே உள்ளது என்றும் காட்டுவதன் மூலம், இருவரும் துலயர் என்னும் பஞ்சமபக்ஷத்தைப் புறமுதுகிட்டு ஓடச் செய்திருர் தேசிகள்.

திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யாதாக்கள்

பிள்ளான், நஞ்ஜீயர், நம்பிள்ளை திருவடிகளான பெரிய வாச்சான் பிள்ளை, தெள்ளார் வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை முதலான திவ்யப்ரபந்த வ்யாக்யாதாக்கள் நூற்றுக் கணக்கான இடங்களில் பிராட்டியினுடைய இயல்வான புகழ்வச் சேஷத்தவத்தையும், எம்பெருமானுடைய ஸர்வ சேஷித்வத்தையும், ஸர்வ ஜகத்சுரீரித்வத்தையும் ஸலகஜகதேக காரணத்தவத்தையும் முழங்கியிருக்கிறார்கள். அவற்றையொல்லாம் எடுப்பதாயின் 'ஸ்துத்யாஷணி' ஸஹஸ்ரத்யாஷணியாய் விரியும். ஆகையால் 'ஒருபாளை சோற்றுக்கு ஒரு சோறுபதம்' என்னும் ரீதியிலே ஒருசில இடங்களைக் காட்டுகிறோம்.

பிள்ளான்

81. பிள்ளான் திருவாய்மொழி 1-1-7 வ்யாக்யானத்தில் நூற்றுக்கணக்கான ஸ்ருதி ஸம்ஸுதி வாக்யங்களைப் ப்ரமாணமாகக்காட்டி, "புத்த தீத்ய எதித்த த்ரிவித, சேதந்ரிற் காட்டிலும் விலக்ஷண ஜ்ஞாநாதந்த்ராமல ஸ்வரூபனாய், ஜ்ஞையப்ரத்தயதீக கல்யாணைகதாந அபரிமித குண விபூதிசனாய், அகிலபுவந நிர்மாண த்ராண ஸம்ஹரணதி, லீலாவிநோத்யனாய், ஸர்வஜகதாத்மாவாய், ஸர்வ ஜகத்சுரீரனாய், ஸ்வத ஏவ அகர்ம ஸர்வனாகையாலே ஸ்வ ஸரீரபூத சேதநாசேதநாத்மக ஸபஸ்தவஸ்துகத ஸுஉ துக்ஷ் விகாராதீ ஸர்வதோஷை: அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனாய் இருந்த பரமபுருஷன்" — என்று ஸலக ஸ்ருதி ஸம்ஸுதிகளிலும் சொல்லப்பட்ட பரப்ரஹ்மத்திற்கு உள்ள பெருமைகளையெல்லாம் உடையவன் பரமபுருஷன் ஒருவனே என்று காட்டினார். "நித்ய வைஷ்ண ஜகந்நாதா விஷ்ணே ஸ்ரீ: அநபாயிநீ" என்னும் விஷ்ணு புராண ஸ்லோகத்தைப் ப்ரமாணமாக எடுப்பதன் மூலம் என்றும் இவனை விட்டுப் பிரியாத ஸ்ரீதேவியும் விஷ்ணுவுக்குச் செல்வமாயிருப்பவன்

என்று காட்டினார். இதனால் 'இரண்டு பிரம்மங்கள்' என்று கூறும் ஐந்தாவது பக்ஷம் பிள்ளான் கனவிலும் கருதாது என்று தேறுகிறது.

82. திருவாய்மொழி 10-10-2 "உன்திரு மார்வத்துமலை நக்கை வாசம் செய் பூங்குமுலான்" என்னும் பாகரத்திற்கு உரை யெழுதுகையில், "உனக்கு நிரவதிக ஸம்பத்தாய் நிரவதிக போக்ய பூதையாய் உன்னதும் ப்ரஹ்மந்த்வயையாய் உன் திருமேனிக்கு வாசம் செய்யாதின்ற அழகிய திருக்குழல்களையுடையளாயிருந்த பெரிய பிராட்டி திருவாணை" என்று அருளிச் செய்வதன் மூலம் பிராட்டி எம்பெருமானுக்குச் செல்வமாகவும் போக்யப் பொருளாகவும் இருப்பவன் என்று காட்டினார் பிள்ளான். பிராட்டியின் இந்த ஸ்வாபரூபிக சேஷத்தவத்தை அழிக்கும் பஞ்சம பக்ஷம் இதனால் புறக்கணிக்கப்பட்டது.

நஞ்ஜீயர்

83. திருவாய்மொழி 4-8-2 ஒன்பதினாயிரப் படியில் 'பணிமானம் பிழையாமே' அடிமைகளென்னுமிடத்தில் பெரிய பிராட்டியாரோடு ஒக்க என்னை அடிமை கொள்ளுவதும் செய்து என்று அருளிச் செய்வதன் மூலம் பெரிய பிராட்டியாருக்கும் சேஷியாய் ஸ்வாமியாய் இருப்பவன் எம்பெருமான் என்று காட்டினார் நஞ்ஜீயர் பிராட்டியின் இயல்வான இந்த புகழ்வச் சேஷத்தவத்தை மறுக்கும் பஞ்சமபக்ஷம் நஞ்ஜீயரால் புறக்கணிக்கப்பட்டமை இதிலிருந்து விளங்குகிறது.

84. திருவாய்மொழி 10-10-2 ஒன்பதினாயிரப்படியில் "விஷ்ணே ஸ்ரீ: என்னும்படியே உனக்கு ஸம்பத்தாய், உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமான மாலையாய், உன்னதும் ஸ்வாதிக்கப்பட்டவளாய், உன் திருமேனிக்குப் பரிமளத்தைப் பண்ணு நின்றுள்ள அழகிய திருக்குழலையுடைய பெரிய ராட்டியாருடைய ஆணை" என்று அருளிச் செய்வதன்

மூலம் பிராட்டி பெருமானுக்குச் செல்வமாய் அதயந்த பர தந்த்ரையாய் இருப்பவளென்று காட்டினாள். இதனால் நஞ்ஜைய ராலும் பஞ்சம பகஷம் பிரிபிடித்துத் தள்ளப்பட்டதென்று விளங்குகிறது. இத்தகைய நஞ்ஜையர் மேல் பஞ்சமபகஷக்கருத் துக்களை இடைச் செருகல்களென்று ஒரு பொய்யான ஸ்ரீஸ்தித்த பாஷ்யத்தைக் கற்பித்தது அவருக்குச் செய்த மிகப் பெரிய துரோகமாகும்.

நம்பின்னை ஈடு

85. ஈடு 1—5-5 “மானேய் நோக்கி மடவானை மாப் பில் கொண்டாய் மாதவா” என்னும் பாசுரத்திற்கு உரை— “அருளுடம்பாரும் அருகே உண்டாயிருக்க எனக்கு அருளாய் என்று ப்ரார்த்திக்கவேண்டுகிறதென்?” என்று அமைத்துள்ளது. இதிலிருந்து மோகத்தையே அருளும் உபாயம் எம் பெருமானே என்றும், அவனை அருளும்படி செய்யும் புருஷ காரவமே பிராட்டிக்கு உள்ளதென்றும் தெரிகிறது. இருவரும் துலயமான உபாயம் என்று கூறும் பஞ்சம பகஷம் இதனால் பிரிபிடித்துத் தள்ளப்பட்டது.

86. ஈடு 2-5-2 “திருவுடம்பு வான் கடர்.....திரு விடமே மார்வப், அயனிடமே கொப்பூழ்” என்னும் பாசுரத்திற்கு அவதாரிகையிருக்கையில், “தன்உடம்பைப்பற்றிப் ப்ரஹ்மோநாதிகள் ஸத்தையாம்படி இருக்கிறவன் தான் என் உடம்பைப் பற்றித் தன் ஸத்தையாம்படியிராநின்றான் என்கிறார்” என்று அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ளது இங்கு ‘ப்ரஹ்மநாதர்களோடு ஒக்கப்பிராட்டியின் ஸத்தையும் எம் பெருமானுக்கு, அதிசயம் என்கையால் பிராட்டி ஸத்தந்த்ரை என்னும் பஞ்சம பகஷம் நம்பின்னையால் புறக்கணிக்கப்பட்டது, நஞ்ஜையர் ஒப்பிதையிரப்படியும் இப்படியே உள்ளது.

87. ஈடு 3-7-8 “நம்பின்னை” என்னும் பாட்டில், “(ஞாலப் படைத்தவனை) தனக்குத் தானுமின்றிக்கே பிறருமின்றிக்கே அசித்யுவிசேஷமாய்க் கிடக்கிற உரையிலே

புருஷார்த்தோபயோகியான ஸரீரத்தை உண்டாக்கினவனை, அது ஆருக்கு ப்ரியமாக? என்னில்—(திருமார்பனை) அவளுக்கு ப்ரியமாக” என்று அருளிச்செய்திருக்கிறார் நம்பின்னை. இதிலிருந்து உலகைப்படைப்பவன் எம்பெருமானே என்றும், அந்த லீலையில் பங்கு பெறுகையாகிற அப்ரதானமான அந்வயமே பிராட்டிக்கு உண்டு என்றும் விளங்குகிறது. இதிலிருந்து பிராட்டியும் முக்யமான ஜகத்காரணம் என்னும் பஞ்சமபகஷம் நம்பின்னையின் திருவுள்ளத்திற்கு அப்பாற்பட்டது என்று விளங்குகிறது.

88. நம்பின்னை ஈடு 3-10-8 “அல்லிமலர் மகன்போக மயக்குகள் ஆகியும் நிற்கும் அம்மான் எல்லையில் ஞானத்தன் ஞானம் அஃதே கொண்டு எல்லாக்கருமங்களும் செய் எல்லையில் மாயனை” என்னும் பாசுரத்திற்கு உரையிருக்கையில், “தன்னுடைய ஆனந்தத்துக்கு மேலே ஸ்ரீய: பதித்வத்தால்வந்த ஆனந்தத்தையுடையனுமிருக்கும். (அம்மான்) ஆனந்ததுபயனாய் ஸ்ரீய:பதியாமலனிறை ஸர்வேஸ்வரன். (எல்லையில் ஞானத்தன்) ‘மநஸீ’ என்னுமாபோலே, ப்ரணயதாரணியில் அவனுக்கும் ஆனைக்குக் குதிரைவைக்க வல்ல ஜ்ஞாநாதிச்யபத்தையுடையவன். (ஞானப்பதே கொண்டு இய்யாதி) தானும் அவளுமான சேர்த்தியிற் பிறந்த வெளிச்சிறப்பே ஸஹாயாத்ர நிரபேக்யமான ஸாத்நமாகக் கொண்டு, இக்காரிய ஜாதத்தையெல்லாம் உண்டாக்குமாயிற்று” என்று அருளிச்செய்திருந் நம்பின்னை. இதிலிருந்து (1) “ஸ்ரீய:பதியாமலனிறை ஸர்வேஸ்வரன்” என்கையாலே ஸ்ரீதேவியை ஸர்வேஸ்வரவம் இல்லை என்று விளங்குகிறது (2) அவனைக்காட்டிலும் மிகுந்த ஜ்ஞாநத்தையுடையவன் எம்பெருமான் என்று விளங்குகிறது. (3) அந்த ஜ்ஞாநமே எம்பெருமான் உலகைப்படைப்பதற்கு வேறு எந்தத் துணையையும் எதிர்பாராத ஸாத்நம் என்று விளங்குகிறது. இவற்றிலிருந்து பெருமானைப்

போலே பிராட்டியும் முக்ய ஐக்யத்தாரணம் என்னும் பஞ்சமபக்ஷம் நம்பின்னையின் திருவுள்ளத்திற்கு அப்பாற்பட்ட தென்று விளங்குகிறது.

89 ஈடு 4-5-11 “வேரிமாருத பூமேலிருப்பான் வினை தீர்க்குமே” என்னும் பாசுரத்திற்கு உரையிடுப்போது “ஸர்வேஸ்வரன் பூலம் கொடுக்கிற தசையிலே அவனை விலக்கி ‘நானே இதுக்கு பூலங்கொடுக்கவேணும்’ என்று தனக்கு பரமராக ஏறிட்டுக்கொண்டு பூலம் கொடுக்கும்” என்று அருளிச்செய்வதன் மூலம், மோக்ஷ பூலன் கொடுக்கும் அதிகாரம் எம்பெருமானுக்கே உள்ளது என்றும் இத்திருவாய்மொழியாகக் கற்றவர்கள் மீதுள்ள உகப்பின் மிகுதியாலே பிராட்டி அவனை விலக்கி பூலப் பரதத்வத்தைத் தான் ஏறிட்டுக்கொண்டு தானே பலன் கொடுப்பான் என்றும் காட்டுகிறார். இத்திலிருந்தும் மோக்ஷபூலப் பரதத்வமான உபாயத்வம் எம்பெருமானுக்கே உரியது என்றும் உகப்பின் மிகுதியாலே பிராட்டி இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றவர்கள் விஷயத்தில் தான் அதை ஏறிட்டுக் கொள்கிறான் என்றும் விளங்குகிறது. ஆகையால் எம்பெருமானுக்கு நிகராகப் பிராட்டிக்கும் இயல்வான மோக்ஷோபாயத்வத்தைச் சொல்லும் பஞ்சமபக்ஷம் நம்பின்னையால் ஆதரிக்கப்படவில்லை என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது.

90 ஈடு 4-8-1 “ஏனும் இறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும் கூறும் தனி உடம்பன்” என்னுமிடத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்கையில் “தீவ்யராதம் ஸ்வரூபத்திலும் வீறுடையது திருமேனியிதே. ஸர்வா பாலரமயமிதே திருமேனிதான் இருப்பது” என்று அருளியிருக்கிறார் நம்பின்னை. இதிலிருந்து ப்ரஹ்ம ரூத்ராதிசனைப் போலவே பிராட்டிக்கும் புகலிடமாயிருப்பவன் எம்பெருமான் என்று விளங்குகிறது. அவனை ஸ்வதந்த்ரையாகப் பேசும் பஞ்சம பக்ஷம் இதனால் தள்ளப்பட்டது.

91. ஈடு 4-8-5 “தனிர்நிறத்தால்” என்னும் பாட்டில் “தனிச்சிறையில்” என்னும் பதத்திற்கு உரையிடும் போது, “ப்ரபையையும் ப்ரபாவனையும் பிரித்துவைத்தாற் போலேயிருப்பதொன்றிதே ராஜஸமீத்யத்தில் திருத்தையாயிருத்தபடி” என்று உரையிடுகிறார் நம்பின்னை. இதிலிருந்து ப்ரபாவனைப்போலே எம்பெருமான் ஆதாரமாய் இருப்பவன் என்றும், ப்ரபையையப்போலே பிராட்டி அவனால் ஸத்தை பெற்றவன் என்றும் காட்டுகிறார். இதனால் பிராட்டியை ஸ்வதந்த்ரையானது என்னும் பஞ்சம பக்ஷம் தள்ளப்பட்டது.

92. நம்பின்னை ஈடு 6-10-10 “அகல்கில்லேன்” என்னும் பாட்டிற்கு உரையிடுகையில் “ப்ரபை, ப்ரபாவானுக்கு சேஷமாய் நின்றே அத்தலைக்கு நிறங்கொடுக்குமா போலவும், பரிமளம் புகுப்பதுக்கு சேஷமாய் நின்ற பெரு விலையனுக்குமா போலவும், ஸர்வரன் ஸ்வாதந்த்ரயம் குலையாதே பரதந்த்ரணுமபோலேயுமிதே இவளும் அத்தலைக்கு அநந்யார்ஹு சேஷமாய்க்கொண்டே நிறங்கொடுக்குபடி” என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார், இதனால் பெருமானைக் குறித்துப் பிராட்டியின் அநந்யார்ஹு சேஷத்வம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது; இதை மறுக்கும் பஞ்சம பக்ஷம் வெகு தூரம் விலக்கப்பட்டது.

93 நம்பின்னை ஈடு எட்டாம் பத்து முதல் திருவாய் மொழி ப்ரவேசத்தில் “இவர் தாம் ஸர்வேஸ்வரன் பக்கல் தமக்குத்தஞ்சுமாக நினைத்திருப்பது இரண்டு ஸ்வபாவத்தை: - ஆர்ந்த பரதந்த்ரணும் இருக்கும் இருப்பையும் ஸ்வவ்யதிருத்த ஸபஸ்வதவஸ்துக்களும் தனக்குப் ப்ரகாரமாகத் தான் ப்ரகாரியாய், இவற்றுக்கு வந்த வ்யஸநம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்கும் ப்ராப்தியையுமாயிற்று” என்று அருளிச்செய்கிறார். இதிலிருந்து பிராட்டியார் தொடங்கியுள்ள எல்லாச் சேதநாசேதநங்

களும் எம்பெருமானுக்கு ப்ரகாரமென்றும் அவனே ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரி என்று மிகத் தெளிவாகக் காட்டினார் நம்பினீர். இதனால் ஒரு மிதுநமே ப்ரகாரி என்னும் பஞ்சமபக்ஷம் அவரால் வெகுதூரம் விலக்கப்பட்டதென்று விளங்குகிறது.

94. ஈடு 9-2-1 "பண்டைநாளாலே தின்றிருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் கொண்டு" என்னும் பாசுரத்திற்கு உரையிடுகையில் (பங்கயத்தாள் திருவருளும்) — உன்னருளின் ஸ்வாதந்தர்யகூந்தத்தைத் தவிர்க்கும் அவன் அருளுட்படியாகவன்றோ வந்தது. அவன் அருள் அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தைப் பிள்செல்லாதபடி பண்ணுமாயிற்று. 'அவனுடைய பராதந்தர்யம் பரதையித்வமன்றோ; நிலை திருக்குமோ? ஸ்வாதந்தர்யமேயன்றோ ப்ரக்ருதி?' என்று அஞ்சவேண்டா; அவளாகேயிருக்க ஸ்வாதந்தர்யம் ஜீவியாது. ஆகையிறே, முற்கூற்றால் அவன் புருஷகாரமாகப் பற்றுகிறது" என்று அருளியுள்ளார் நம்பினீர். இதிவிரிந்து ஸ்வாதந்தர்யம் எம்பெருமானுக்கே இயல்வான குணம் என்றும், ஆனால் அது பிராட்டி ஸந்திதியில் நிலைநில்லாது என்றும், அதனாலேயே அவன் புருஷகாரமாகப் பற்றப்படுகிறான் என்றும் மிகத்தெளிவாக விளங்குகிறது. இதனால் பெருமானைப்போலே பிராட்டிக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தை ஏற்றும் பஞ்சமபக்ஷம் பிடிபிடித்துத் தள்ளப்படுகிறது.

95. ஈடு 10-10-2 "உன்திரு" என்னுமிடத்திற்கு உரையருளும் போது, "விஷ்ணோஹி: "என்னுய் ப்ரமாணத்தைக் காட்டி எம்பெருமானுக்குச் செல்வமாகவும் சேஷபூதையாகவும் இருக்கிறவன் பிராட்டி. என்று விளக்கி. "திருவுக்கும் திரு" [பெரிய திரு 7-7-1] முதலான ப்ரமாணங்களால் எம்பெருமான் அவளாலும் ஆஸ்ரயிக்கப்படுபவனுயிருக்கையால் அவனுக்குரிய ப்ராத்யாயத்தைக்காட்டி "ஸ்ரத்தயா தேவ:" முதலான ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு இவள் அவனுக்குப் பெருமை அளிப்பவளுக்கையாலே,

இவனுக்குள்ள ப்ராத்யாயத்தையும் காட்டி "ஆதாரப்ரதாநமாயிருத்தல்; ஆத்ய ப்ரதாநமாயிருத்தல். ஆதேயத்துக்கு ஆதாரத்தையொழிய ஸத்தையுமில்லை; நிரூபயத்துக்கு நிரூபத்தையொழிய ஸாரூபஸ்துதியில்லை; ஒன்றையொன்றொழியில் ஸ்வரூபஸ்துதியில்லை" என்று அருளிச் செய்தார் நம்பினீர். இதிலிருந்து எம்பெருமான் அஹமர்த்தமாய், தனக்கு ஆதாரமாய் இருப்பவன் என்றும், தான் அஹந்தையாய் அவனுக்கு நிரூபகையாய் இருப்பவன் என்றும் லக்ஷீதந்தர்த்தல் பிராட்டி உரைத்தபடி எம்பெருமான் பிராட்டிக்கு ஆதாரமாகையாலே அவனுக்கு ப்ராத்யாயம் என்றும், ஆதேயமான மனம் ஆதாரமான புஷ்பத்திற்குச் சிறப்பையளிப்பதுபோலே பிராட்டி பெருமானுக்குச் சிறப்பையளிக்கையாலே ஆதேயமான இவனுக்கும் ஒருவையெய்த்ப்ராத்யாயம் உண்டு என்றும் காட்டினார் நம்பினீர். பிராட்டிக்கு எம்பெருமான் ஆதாரம் என்பதை மறுக்கும் பஞ்சமபக்ஷத்தை இதன் மூலம் வெகுதூரம் விலக்கினார் நம்பினீர்.

ச்சுதப்ரகாசிகாசாரியர்

96. "எம்பெருமானுக்கு ஒத்தவரும் மிக்கவரும் இல்லை" என்று முழங்கும் ச்ருதி ஸ்மருதிகளையும் "நேஹநாநாஸ்திகிஞ்சந" [ப்ரஹ்மத்துக்கு ஸமமான ப்ரகாரிவேறு இல்லை] முதலான ஸ்ருதி ஸ்மருதிகளையும் அனுஸரித்து "ஸகலசேதநாசேதந ப்ரகாரியாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் ஒன்றே" என்று ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியர் ஜிஜ்ஞாஸலாதி, கரண ஸ்ருதப்ரகாசிகையில் திர்ணயிக்கிறார். "ந ஹி ப்ரஹ்மவ்யயிரித்த ஸ்ய கஸ்யசித் ஸமஸ்த சித்சிச்சுரிகத்வ ஸம்பவ:" [ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த வேறொரு சேதநனுக்கு எல்லாச் சேதநாசேதநங்களையும் சரிமாக்கொண்டிருக்கும் தன்மை ஒட்டாததன்றோ] என்று இதை ஸ்தாபிக்கிறார் ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியர். இதுவே ப்ரஹ்மத்தைமென்றும் ப்ரகார்யத்தைவதம் என்றும்

சொல்லப்படும். இதனை தேசிகன் உள்ளிட்ட ஸகல பூர்வாசார்யர்களும் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை முன் பாராக்களில் காட்டினோம். இதிலிருந்து பெருமானும் பிராட்டியுமாகிற இருவரும் பூரஹ்மம் அல்லது துல்யர் என்று கொள்ளும் பஞ்சமபக்ஷம் ச்ருதப்ரகாசிகாசாரியர் முதலான ஸகல பூர்வாசாரியர்களாலும் பிடரிபிடித்துத் தள்ளப்பட்டது என்று விளங்குகிறது. [ஸ்ரீ 62]

97. ச்ருதப்ரகாசிகையில் "அகிலபுவந்' என்னும் முதல் மங்குள பீலோகத்தை விவரிக்கும்போது "ஏவம் ஜகத்காரணாத்வமோக்ஷப்ரதத்வே கத்யதே! ஏதே ஹி ராஜ்ஞ: சுதராமரவத் பூரஹ்மணோ அநாதாரணம் சிஹ்நம்" [பங்களபீலோகத்தில் முதல் இரண்டு பாதங்களால் ஜகத்காரணனாயிருக்கையும், மோக்ஷமளிப்பவனாயிருக்கையும் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டுமேயன்றே அரசனுக்கு குடை சாமரங்கள்போலே வேறு எவருக்கும் ஆகாதவையாய், பூரஹ்மம் ஒன்றிற்கே உரிய அடைமானங்கள்] என்று அருளிச்செய்தார் ஸுதர்சனபட்டர். இதனால் திருவுடைய தேவனுள் பூநிவாஸனுக்கு உள்ள பெருமையை திருவுக்குமாக்குப் பஞ்சமபக்ஷத்தை அவர் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லையென்று விளங்குகிறது.

யுகதீகர்

98. ஆளவந்தார் தொடக்கமாக தேசிகன், மணவாள மாபுனிகள் ஈருகவுள்ள நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களுடைய க்ரந்தங்கள் நூற்றுக்கணக்கில் இப்போதும் கிடைக்கின்றன அவற்றில் எந்தப் பூர்வாசார்யரும் பிராட்டியை பூரஹ்மமென்றே எம்பெருமானே துல்யமான ஈஸ்வரி என்றே, அவனை எம்பெருமான் வ்யாபிக்கவோ நியமிக்கவோ முடியாதென்றே ஒரிடத்தில் கூடக்கூறவில்லை. ஆகையால், இப்படியெல்லாம் கூறும் பஞ்சமபக்ஷம் ஸகல பூர்வாசார்யர்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாதவொன்று என்று விளங்குகிறது.

99. பாஞ்சராத்தர் வைகாநஸம் முதலான ஆகமங்களைக் கொண்டு ப்ரதிஷ்டை செய்விக்கப் பெற்ற வைணவத் திருக்கோயில்கள் நம்நாட்டில் இன்றும் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன. அவை அனைத்திலும் பெருமானுடைய விக்ரஹத்தைக் காட்டிலும் பிராட்டியின் விக்ரஹம் அளவில் சிறியதாகவே அமைந்துள்ளது. பெருமானுடைய உத்ஸவங்களைக் காட்டிலும் பிராட்டியின் உத்ஸவங்கள் வைபவத்தில் குறைந்தவையாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகமங்களிலும் இந்திலை மிகத் தெளிவாக உள்ளது. இவற்றிலிருந்து அநாதிகாலமாக நம் நாட்டிலுள்ள ஆகம ஸாஸ்த்ரகாரர்களும் மக்களும் எம்பெருமான் ஒருவனையே பரப்பூரஹ்மமாகக் கருதினார்கள் என்றும், பெரிய பிராட்டியானை அதற்கு அடுத்தஸ்தானத்திலேயே வைத்தார்கள் என்றும் விளங்குகிறது. இவற்றிலிருந்து இருவரையும் துல்யராக்கும் பஞ்சமபக்ஷம் ஆகம ஸாஸ்த்ரங்களுக்கும் ஆலயங்களின் அமைப்பிற்கும் நடைமுறைக்கும் மிகவும் முரண்பட்டதென்று விளங்குகிறது.

100 பிரஸித்தமான விஷ்ணுவாலயங்களுக்கு ஸ்தலபுராணங்கள் உல அமைந்திருக்கின்றன. இவையனைத்தையும் ப்ராமாணிகமாகக் கொள்ள இயலாவிடினும் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்கள் ஆதரித்த சிலவற்றை ப்ரமாணமாகக் கொண்டே தீரேண்டும். கோயில் திருமலை பெருமான் கோயில் ஸ்தலபுராணங்களை ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் ஆதரித்திருக்கிறார்கள் என்பது ப்ரஸித்தம். திருவெள்ளறை பற்றியும் ஒரு ஸ்தலபுராணம் உள்ளது. அதில் சிபிச் சக்ரவர்த்தி முதனமுதலில் 3700 பூர்வகிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ பிராமணர்களை கட்டாயக் கிடந்த சோழநாட்டிலுள்ள இவ்வுரில் குடியேற்றினான் என்று சொல்லப்படுகிறது. சே.முதிசத்திற்ற முதன் முதலில் வந்தவர்களாகையாலே இந்த எழுத்தத்தினர் இன்று "சோழியர்கள்" என்று சிறப்புப் பெயர் பெற்றுவிளங்குகின்றனர். "தினவுகூடச்சொல்லுவன் திருவெள்ளறைச் சோழியன்" என்று ஒரு பிரசித்தமான வச

னாமும் அஸ்மத்தூல கூடஸ்தாராண எங்களும்தான் பற்றி வழங்குகிறது சோழ தேசத்துமன்னர்களும் தாங்கள் திசிச் சக்ரவர்த்தியின் மரபில் வந்தவர்களாகையால் தங்களைச் செம்பியன் என்று அழைத்துக் கொண்டதாக ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவதும் இந்த ஸ்தலபுராணத்தை வலியுறுத்துவதாய் உள்ளது. “ஆதி திருவெள்ளறை” என்னும் [இந்தப் பிராந்தத்திலுள்ள] பொது ஜனங்களின் வழக்கும் இதை வலியுறுத்துகிறது. இந்த ஸ்தலபுராணம் பின்வருமாறு கூறுகிறது:—பெரியபிராட்டியார் பரமபதத்தில் எம்பெருமானிடம் தனக்கு ஆதிபத்யம் தரவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்ததாகவும், அதற்கு எம்பெருமான் “அகலநிகழும் நீளனும் ஆகிய உபய ஸ்பூதிகையுள் நான் வீற்றிருந்து செங்கோல் செலுத்தும் இடமான இங்கு அதை உனக்கு அளிக்க இயலாது. திருவெள்ளறையில் சென்று தவம் செய்வாய். அங்குஉனக்கு ஆதிபத்யம் அளிக்கிறேன்” என்று அருளினான். அதன்படியே பங்கயச் செல்வியாகிற பிராட்டி இங்குள்ள பூங்கிடங்கிலிருந்து தவம் செய்ததாகவும் எம்பிரான் ப்ரத்யக்ஷமாகி அவளுக்கு ஆதிபத்யத்தை அளித்ததாகவும் ஸ்தலபுராணம் கூறுகிறது. இதன்படி புறப்படும் காலங்களில் தாயார் பெருமானுக்கு முன்பாகப் பல்லக்கில் எழுந்தருளுவது முதலான பெருமைகள் தாயாருக்குக் காணப்படுகின்றன. இந்த ஆதிபத்யம் ஆழ்வார்கள் காலத்திலிருந்தே இருந்து வருகிறது என்பதைப் பெரியாழ்வார் தம் பாசுரத்தில் உணர்த்தியிருக்கிறார். திருவெள்ளறைப் பதிகத்தின் இறுதியில் “போதமர் செல்வக் கொழுந்து புனர் திருவெள்ளறையானே” [பெரியாழ் திரு 2-8-10] என்று அருளுகிறார் பெரியாழ்வார். இவ்விடத்திற்கு வ்யாக்யானம்—செய்த மணவாள மாமுனிகள், “(போதமர் செல்வக் கொழுந்து) ... பங்கயச் செல்வன் என்றிறே திருநாமம். [புனர் திருவெள்ளறையானே] ஆவன் தாமரைப்பூவை மறந்து, ‘அகலகில்லேன்’ என்கிறபடியே

ஷுணகாலமும் பிரியமாட்டாதே நித்ய ஸம்ஸலேஷும் பண்ணுப்படியாய்க் கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நிற்கிறவனை கோல் தேடியோடுங் கொழுந்தது’ என்கிறபடியே கொழுந்தானதொன்று, உபக்,நத்தை (கொள்கொம்பை) யொழிய தரிக்கமாட்டாதாற்போலேயாய்த்து போதமர் செல்வக்கொழுந்தான இவரும் திருவெள்ளறையானுகிற உபக்,நத்தோடே புணர்ந்தல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி. உபக்,நம் ஆதாரமாய் நிற்கும் மாத்ரமாய், அதின்மேலே படர்ந்த கொடியே ப்ரத்யாநமாயிருக்குமாயோலேயாய்த்து, செந்தாமரைக் கண்ணர் அப்ரத்யாநமாய், இவளே அவ்லுக்கு ப்ரத்யாநமாயிருக்கும்படி” என்று அருளிச் செய்தார். இதிலிருந்து கொள்கொடியோலே பிராட்டிக்கும் ஆதாரமாய் ப்ரத்யாநமாயிருப்பவன் எம்பெருமானே என்று, அக்கொள்கொம்பின்மேல் படர்ந்த கொடி போலே ஸேவிப்பவர்களுக்கு ப்ரத்யாநமாய் ஸேவைஸாதிப்பவன் பெரிய பிராட்டியேயாகையாலே எம்பெருமானால் அளிக்கப்பட்ட ப்ரத்யாந்யம் பெரியபிராட்டியாருக்கும் உள்ளது என்றும் பெரியாழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார் என்று விளங்குகிறது. நாச்சியார்கோயில் பற்றியும் “பெண்ணரசு நாடு” என்று பட்டர் ஸாதித்தீதியில் நாச்சியாருக்கு ப்ரத்யாந்யம் விளங்குவதும் இந்த கையதே. ஸ்ரீவிளீபுத்தூரில் பூமிப்பிராட்டியின் அவதாரமான ஆண்டாளுக்கு இத்தகைய ப்ரத்யாந்யம் விளங்கி வருவதை நாம் அனைவரும் கண்டுளிக்கிறோம். இவையனைத்தும் பிராட்டிமார்க்குள்ள குணம் அழகு முதலானவற்றிலுள்ள ப்ரத்யாந்யம் எம்பெருமானுடைய நித்ய ஸங்கல்பத்தால் அளிக்கப்பட்டது என்னும் உண்மையை உணர்த்துபவையாய் இருக்கின்றன. ஆகையால் ஆழ்வார்கள் ஆசார்யர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட ஸ்தலபுராணங்களும் பெருமான் பிராட்டி ஆகிய இருவரும் பரப்ரஹ்மங்கள் என்று கூறும் பஞ்சமபஷ்டத்தை அறவே ஒதுக்கித்தள்ளுகின்றன.

